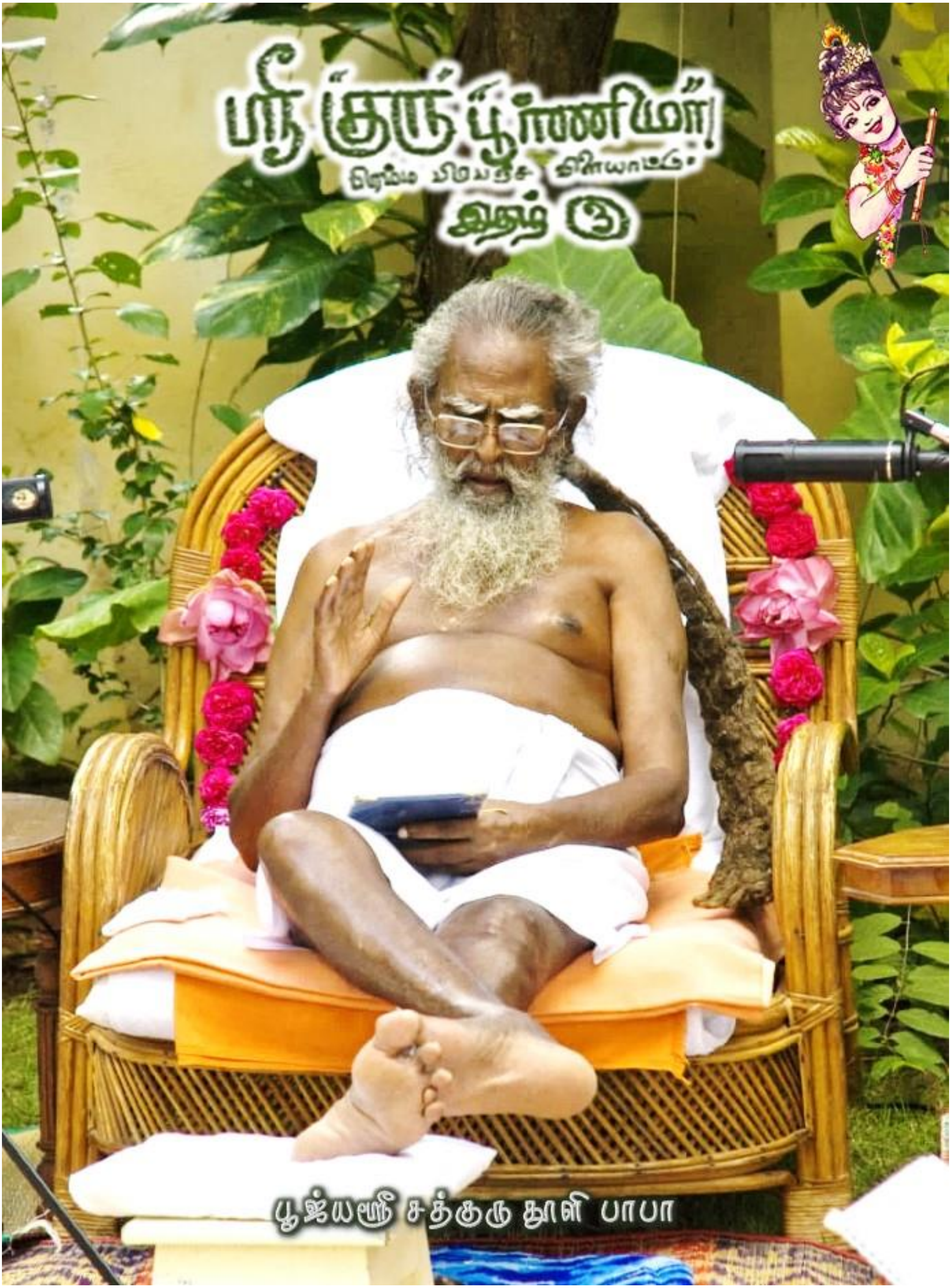
ஸ்ரீ குரு பூர்ணிமா!
பிரேம பிரபந்த விநியோகம்
இதழ் ௩
பூஜ்யஸ்ரீ சத்குரு தூளி பாபா

ஸ்ரீ குரு பூர்ணிமா

பிரம்ம பிரபஞ்ச விளையாட்டு

இதழ் 3

பொருளடக்கம்

1. கர்மா--124
2. ஆய மனோ பேதம்--129
3. ஆய ஐக ஐக்கியம்--143
4. அன்பர் தபால் 1--176
5. அன்பர் தபால் 2--189

எல்லாம் நீ!

எம் ஸ்ரீ ரிபு (124)

மஹாத்மா வாணர்

ஐயரு ஞ் பற்றி கூறிய ஓர் முக்கிய தகவல்

A 11 க....ர்....மா.

அகிலத்தில் | உள்ளதான.

நிகிலத்தில் | கர்மாவும் சிக்கலை யற்று,

போக வேண்டுமானால் ?????????????

ஆயமறைபெரும் | அறுபட வேண்டும்.

ஆயகலைக்கியம் | நிலை பெற வேண்டும்.

இதன் விளக்கம், எம் ஸ்ரீ ரிபு மஹாத்மாவே விளக்குகிறார். கவனம் தேவை.

ஓம் ஆத்மானந்த குழந்தைகளே!

அகிலம் என்றால் நாமரூப உலகமாகும்.

நிகிலம் ,, ,, ,, எல்லாம் ஆகும்.

அதாவது, நாம ரூப, தேக ஜீவ, பொன் பொருள் உறவு! சுற்றம்! நட்பு! ஆகிய இவை அனைத்தும் நிகிலம் உ எனும் பொருள் கொள்ளும்.

அகில ஜட சிருஷ்டி ஈசன் சிருஷ்டியாகும்.

நிகில அசித்து நாமரூப பொருள்களும் இம் மனித ஜீவனின் சிருஷ்டியாகும்.

மனைய

இவ்வைகளை வைத்து, அனுபவ ஞானி ஆகிய, எம் ஜடபரதன் கூறும் ஸத்திய அனுபவம் வசனம்.

யாம் ஓர் அரசனாக இருந்த காலத்தில், ஜபதபங்கள்! நித்திய கர்மானுஷ்டானங்கள்! சந்தியாவந்தனம்! காயத்ரி ஜபம்! பூஜாவிதிகள்! தான தர்ம கர்ம தர்மங்கள்! அனைத்தையும், குறைவின்றி பூரண நிறைவுடனும். ஒன்றும் விட்டும் போகாமல் அதிசிரத்தையுடனும், செய்து வந்தோம். இதனிலும் அதிகமான, அதி உபசாரமான ஸ்ரீபாகவத தர்மத்தை, வெகு வெகு வெகு கவனமுடனும், செய்து வந்தோம். யாம் பிறந்த குலம், க்ஷத்திரிய குலமாகும். ஆனால், எம் நித்திய கர்மாக்கள்,

அந்த நிகில 126
திருஷ்டியை
சுயம் அறிந்து
நாமரூபங்களையும்
தேவை & ஆசை
களைந்து/துறந்து
எந்த விநாடி இந்த மனம் நிறுத்துகிறதோ
அந்த விநாடியே ஜீவன்முக்தி நிச்சயம்
பெறுவாம்.

ஸ்ரீராமனை தர்மமாகும் அகில்
ஓர் குறை உண்டு. யாம் அரசனை, இருந்த தன்
மையால், உந்த விருந்தோம்பல், முறைப்படி
அரண்மனையிலேயே
வெளியில்
செய்யவில்லை. அதை, எம்பட்டமஹிஷிகளிடமும்,
எம் எட்டு குழந்தைகளிடமும், விளையாட்டாகத்
தமாக, விளையாடிக் கொண்டே சுபாத்திரம்!
கைகளிலேயே திரு ஓடாக பயன்படுத்திக் கொண்டு,
பிச்சையேற்று உண்போம். இதன் பலன்,
என்னவென்றால் மானாவமானம்!
வெட்கம்! மானவமானம்! கோபம்! சுரணை! லஜ்ஜை!
இவைகள் அறு அறுவாக, சிதைந்து நாசமாயின.
குறிப்பு:- வெளியில் கையேந்தி பிச்சை ஏற்று
உண்பதில், அதைவிட இழிவில்லை. அதே நம்
மானாபிமானம், சீக்கிரமாக மாறாது.

ஆயம்மை தேகம் :-

இறைவனைக் கண்டேன்! (27)

காதல் கேட்டேன்! அவனைத் தொடர நான்
ஜெபிக்கிறேன் விரும்பு
வெறுப்பாக கற்பனை பண்ணி
தேகம் தீராத் துறை காரணமே ஆயம்மை தேகம் ஆகும்.

தன் வீட்டிலும், தன் உறவு சுற்றத்திடமும், நாம் கையேந்தி, பிச்சை ஏற்றல், அவமானம் தாங்கிய அனுபவம் அவமானம்! வெட்கம்! சூடு! சுரணை! வெட்கை! பெரிய மத்தம் மொத்தியால், சிறிய எறும்பும் பொறுமை விட்டது போல், அனுபவம் சாம்பலாகிற சம்மானம்.

சாது! கர்மத்தை ஸ்ரீபாதத்து உபசாரத்தை சிரத்தையுடன், ஏற்றுக்கொண்டோம். அதனை நிஷ்காம்யபக்தி! இயல்பாக இக்கிரித்து. சாது கர்மத்தாலும்! ஸ்ரீமஹான்களின் சேவையாலும்! ஸத்! சங்கத்தாலும், மனம்! சாந்தியையும்! அமைதியையும்! தேடி, நாடி, ஓடியதென்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆய ஜக ஐக்கியம் :—

128

எல்லா நாம
ரூபங்களாயும்!
சர்வார்ப்பணநாயியால்
ஸ்ரீபகவானுடையதாகவும்!
ஸ்ரீபகவானதாகவும்! முதலில் காண்பதும்.

இதில் ஓர், முக்கியம் என்ன வென்றால்?

அரசாங்க **தர்பார்** நீதி விசாரணை

காலம், அதிகமாகவும்! ஸத்ஸங்க காலம்
வெகு
குறைவாகவும், இருந்த தன்மை யால்

உண்மைக்கு மனம் ஏங்கியது.

ஜகபாலன் அரசு! குடும்பம்! உறவு!
பணம்! போக்குவரவு! கொடுக்கல் வாங்கல்!

இவற்றின் **பற்று** தளர்ந்து, தளர்ந்து,

விடுபடும் நேரம், எம்மை நெருங்கியது.
ஆகவே, எம்மால் இயல்பாகவே **தர்ம**
செய்ய இயலவில்லை. ஆகவேதான், அகிலத்தில்
உள்ள, நிகில விதி கர்மாவும், விதித்தை அற்று
போனதை உணர்ந்தோம்.

பின் அநுபவத்தினால்

அனித்த நாம ரூபங்களையும்! 29

முதலில் **மாயா!**

பதுமை & பாண்டம்!

அது உணரும் நிலையும்
பின் எல்லாம் மண்ணே!

மண்ணாகிய பரமே! பரமாகிய நாமமே!
என உணர்வது ஆத்ம ஐக்கியம் ஆகும்.

(B)

ஆய மாயா பேதம்! அநுபடவேண்டும்.

ஸங்கல்ப விகல்பத்திற்கு, ஏதுவாகிய

மனதை! விட, நிச்சயம் பண்ணுமட்டும்

அறிவே! அதிருட்டம் என உணர்ந்த

தன்மையால், அசரிமையை, மூத்த

புதல்வனிடமும் மற்றும் அனைவரிடமும்,

அனித்த பொருள்புகளையும், பிரித்து கொடுத்து

விட்டு, அனைவர் சம்மதத்துடனும் **யாம்!**

வானப்பிரஸ்தம்! என்ற,

துறவறத்தை ஏற்றுக் கொண்டு **மனமே!**

தென்று தனிமையை நாடினோம்.

உறவு சுற்றம்! (130)
இவைதானின்
போக்குவரவு!
கொடுக்கல் வாங்கல்!
இவைகளே வினை!
இருப்பதால் நிறுத்த
முடியாது. நிறுத்த இயலாது.

அறிவு இறை & குரு! உணர்விறவு

அங்கு ஓர் பர்ணசாலை! (குடில்) அமைத்து,
அத்யாவஸ்ய நித்திய கர்மா! என்ற
நியதியால், ஜடர்! கர்மாவில் கட்டுப்பட்டோம்.
ஆயமனை பேதம்! அருமையாக தன்மையினால்
ஓர் மான்குட்டியின் மீது,
பாசத்தின் நியதியால், மனம் பதிந்துவிட்டது.
அது எப்படி என்றால்?
ஜீவ! ரட்சிப்பு ஸ்ரீ பகவானுடைய காரியமாயிருக்க
என்னால் முடியும் என்ற, அதிகார ஆதிக்கமும்
நானே! இம்மானின் ரட்சகன்! என்ற
அஹங்காரம்! என்ற மனோநிலையால்

இறைக்கு முடியும். |3|

அம்முயற்சி உன் திடஉறுதிமனத்தைச் செய்ய முடியும். அதையும் செய்ய வில்லையாயின் உன் சாதனா! மீண்டு நானே! கவனம் தேவை.

அறிவு! மூடப்பட்டு விட்டது.

இந்த மாயப்பிணைப்பு, எமக்கு ஓர் மான் ஜன்மா கொடுத்து விட்டது.

ஆர்ய கர்ம தர்மங்களையும்! பக்த பாகவத ஸாது சேவா மஹாமையையும்! எம் கவனக் குறைவால், மான் ஜன்மா வாழ்வும்.

இந்த அறிவும்! விட்டுப்போன மனமும் இணைந்து செயல்பட்டன. இதை ஸ்ரீபகவான் கிருபை என்றே சொல்வோம். அறிவும் & மனமும்! இணைந்து ஒன்றுபட்ட தன்மையினால், ஓர் ஸத்குருவை! தேடி அலைந்தோம்.

குறிப்பு:- எம் இனை மான் மற்றும் மிருகங்கள் ஜக, வாஸ, தோஷ, பழக்க வழக்கங்களை

ஓர் குறள்:-
பற்றுக, பற்றற்றான் தாள்களை! (35)
அப்பற்று
விடுவதற்கு என்றால்
எம் வள்ளுவர் இதன் பொருள் என்ன வென்றால்?

உ பற்று

முதலில், நாசம் செய்வோம். அதனை,
ஸத்குருநீதியால், ஸ்ரீ புலகா! ஸ்ரீ புலஸ்
தியர்! என்ற இரு ஸ்ரீமஹாத்மாக்களின்!
தரிசனபாக்கியமும்! சேவையின் பாக்கியமும்!
உத்திர் பரமாத்மாவும்!
கிரம உபதேசமும்! கிடைக்கத் என்றே சொல்லவேண்டும்.

(A) தரிசனபாக்கியம்:- எம் ஸ்ரீ ஸத்குருமார்கள்!
அறிந்தும், அறியாதிலியாயும்! அவர்களையும்!
அக் குடியிலும், சமயம் கிடைக்கும் போதெல்லாம்
வலம் வந்து நமஸ்கரிப்போம். அவர்கள் நின்று
அமர்ந்த! நடந்த இடத்தை பாத கடம்! பார்த்து
ஸ்ரீபாத! நமஸ்காரம் செய்வோம்.

ஓ நாமுமே! ஐந்து பற்று! (133)

இடம் வேண்டுமானால் எவன் எம் படிப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறானோ? அப்படிப் பட்டவனின் திருவடியைப் பற்றிக்கொண்டால் நீ இது வரையில் உன் அறியாமையால் பற்றி இருந்த

மேலே சொல்லிய அப்படிப்பட்ட எம் கொம்பு இல்லாத சிரசால் தேய்த்து தேய்த்து கண்ணீர் விட்டு பாடு! ஸ்பர்சனமும்! பாடு! கர்சனமும்! பாடு! சேவையும்! பாடுதாயே! சிரம் மேல் வகிக்கும் பாக்கியமும்! பெற்று ஆனந்தம் அடைவோம்

(B) தேவையின் பாக்கியம் :- அது ஓர் நந்த வனமாக, இருந்த தன்மையினால் காய்ந்த கொடி கொம்புகள், காலகதியால் விழுந்த குச்சி கம்புகள் எம் வியால் கொண்டு சென்று, வெளியால், வெட்டுத் தரித்திருந்து, அப்பால் போட்டுவிடுவோம் காய்ந்த சருகுகள், காய்ந்து உதிர்ந்த இலைகள் உணவாக ஏற்றுக் கொள்வோம்

நாமரூப ஜகஜீவ!

இ பந்து (134) உள்ள! விட்டு ஓடிவிலகி! என பொருள்படுவது. அவனை பொருளாக கண்டால் உனக்கு ஆசை உண்டாவது இயல்பே. அதே பொருள்

இ உச்சிஷ்ட மஹிமை :- அக்கமையுக்கு, அனேக ஸ்ரீமஹாத்மாக்கள்! வந்து போவர். சில பழங்கள்! ஒருவகை கிழங்குகள்! சிலசில பட்சிகள் (பூ விதைகள்) அவர்கள் உண்டு, மிச்சம் மீதி உள்ளவைகளையும், அம்மாதிரி தோல்களையும், அவர்கள் தொட்டு, உண்டவைகளை கழிவு! பொருள்களாகவும் அவைகளை, மஹாபிரசாதமாக! ஏற்றுக் கொண்டு குருநாதா! என்ற நாமஸ்மரணையுடன், ஆனந்தக் கண்ணீர்! பொங்கி வழிந்தோட உண்டு, ஆனந்தியம் போவம். அந்த உச்சிஷ்டத்தின்! மஹிமையை வாக்காலும் வாயாலும், சொல்ல, எவராலும் முடியாது என்பதே சத்தியம்.

இ உன்! ஓ

பொருளாக கண்டு உணர்ந்தால் அந்த ஆசை உண்டாகாது. ஸ்ரீ பகவானியும் உனக்கே அணியமாய் உள்ளான் எனகாறுமலி உன்னுள் உணர்ந்து பின் அவனே நாம் என உணர்ந்து விட்டால் உலகமே உன்னுடையதே! அங்கு ஆசை அழிந்துவிடும் இது உறுதி.

D கிரமமான உபதேசம் :- ஸாது தர்ஸனமும்! சேவையும்! கிரம உபதேசமும்! இதுவும் உத்கிருஷ்டமான உச்சிஷ்டமே

எங்கு, எந்த நேரம், எது வேண்டுமோ, அதை அந்தந்த, ஸ்ரீமஹான்கள் திருவாக்கால்!

கேள்வியும் & பதிலுமாக வரும்.

மெய்யன்பர்கள் ஒன்றை உணர வேண்டும்.

மனித இனம் தவிர, வேறு எந்த ஜீவர்களுக்கும், அறிவுமட்டும் உண்டேதவிர,

மனம்! இல்லையென்பதே ஸத்தியம். ஆனால்!

நம்! போன்று, ஒரு (உங்களுக்கும் உண்டு) பக்குவ ஆன்மாக்களுக்குமட்டும் தான் தோற்றம்

நடுவியில், அறிவே மனோவடிவில் செயல்படும்.

இ தாய்மை (36)

இறந்து போன மான் குட்டி மீது இரக்கம் கொண்டது இயல்பே. அது அவசியம் தேவை. ஆனால் ஜீவ ரகசியம் உணர்வதில்லையே. அது நீயாக வாழ்வுடையதாகும். நீயோ சாதனை பண்ண வந்தவனாகும்.

இப்படி செயல்படும் போது, ஸ்ரீபகவானின்! கருணையான, போகமாயா! நம் மனதை! நம் வசம் வைத்துக் கொண்டு, சந்தேகம்! காங்கம்! பயமற்ற நிலையில்! உன் கலக்கம்! காங்கம்! உணர்வாக, செயல்படும். அந்த மையான் உணர்ச்சி வெளிப்படாமல், அழிந்து நாசமாயிருக்கும். இதை ஆழ்ந்த பக்தியோ! உணர்ந்த ஞானமோ! உன்ன அனுபூதிமான்களோ! உணர்வர். நிலையோர் உணரார்.

குறிப்பு:- சந்தேகமே! அதனால் காங்கமே! அதனால் கலக்கபயமும் உண்டானால். அது மனோநிலை ஆகும். சர்வாரம்பணத்தில்! திட உறுதி நம்பிக்கையான் வைராக்கியம்! வசியமாகவே இருந்தால் அது அறிவு ஆகும்.

மான் குட்டியின் ரக்ஷிப்பு **137**

இ ஜீவ பிரவர்த்தியாகும்

ஆவி நியோ ஜீவ அழிப்பு என்ற **நீ**

பந்தமய நோக்கி

செல்பவன் ஜீவ ரக்ஷிப்பு என்ற பிரவர்த்தியை நோக்காதிருப்பதே உன் சாதனையாகும்.

இப்படி சிவகாவம், ஆன்ம ஞானானுபவ நிலையை உணர்ந்து

கேட்ட தன்மையினால் **மனித** ஜன்மாவில்

தான் முக்தி சாத்தியமாகும். என்று நியதி இருப்பதால், எம் ஸ்ரீ குரு திருமையால்,

மானின் ஜனனம் ஒழிந்து முடிந்தது.

அங்கிரஸ குலத்தில், ஓர் உத்தம அந்தணகுடும்பத்தில், ஒன்பதாவது, ஆண் குழந்தையாக, ஓர் ஜனனம் எடுத்தோம்.

பூர்வ கர்மதர்மமும்! ஸ்ரீ லக்ஷ்மிநாராயண திருமால கடாக்ஷமும்! எம் சித்த வைராக்கியமும்! இணைந்த தன்மையில், யாம் ஜனனம் எடுத்ததிலிருந்தே **பேருணர்வோடு** இருந்தோம். என்பதில் ஆச்சர்யம் இல்லை.

அது **இறைகுரு** கருணையே யாகும்.

எல்லாம் நீயே! என்று
பூரணமாக!
நீ விட்டு விட்டால் (198)
உன் கர்மாவின்
பலு அவசியம்
குறையும். குறைந்தே ஆக,
வேண்டும். அதாவது மனம்
பாதிப்பு அடையாமல் கர்மா தடையாமறும்.
மனப்பாதிப்பு தோன்றுகிறதே என்றால்?

குல சம்பிரதாயப்படி, எமக்கு உபநயனம் ஆனால்
செய்வித்தார்கள். அது பள்ளிக்கூடவிலில்லை.
வெளியில் சஞ்சாரம் செய்யும்போது அதை
கழற்றி, மரம் செடிகளில், தொங்கவிட்டு விடுவோம்.
எம் தந்தாவித தந்தை, எமக்கு மும்முறை திரும்ப
திரும்ப ஆனால், அணிவித்தார். அவைகளை,
மரம் செடிகளே, ஏற்றுக் கொண்டன. குரு
குல வாசம் என, ஓர் குருவிடம் சாஸ்திர
பாடம் கேட்க, அனுப்பி வைத்தனர். அந்த
ஸ்ரீகுருமஹாத்மா! சாஸ்திரம் ஸ்ரீமர்களுக்கு
வேதம் தேவ தெய்வங்களுக்கு முறையாக,
கற்பித்தார். அதை ஏற்கமனம் இல்லை.
அறிவு பிரகாசித்த தன்மையால், மாறுத
வேதாந்த கருத்துக்கள், பயிற்சி முயற்சி

வாய் ஞானம் இருக்கிறது
அனுபவ ஞானம் இல்லை.
அந்த நான் (இ)

இ

செய்ய வேணுமென்று
உன்கர்மாவை உன்
கடமையாக
கொள்கிறோம். அதை உன்
நடிப்பாக | ஏற்கும் பக்குவத்தைக் காணோம்.
கடமை என்றால் வேறு! நடிப்பு என்றால் வேறு! இதை உணர்.

கடமை என்றால் செய்தே ஆகவேண்டும்! நடிப்பு என்றால் எல்லாம் வாயிலே என்பது உறுதியாகும்.

இல்லாமல், இயல்பாகவே வெளி வந்தால்
போதும்? அது எம் **ஆதிகுருவின்**
திருபாதகடாக்ஷமாகும். அதை தந்தாலிக [?]
குரு ஏற்க மறுக்கிறார். நான் சொல்வதைக்
தான், சொல்ல வேணுமென்று பணிக்கிறார் குரு.
சொல்ல இயலவில்லையே (மனம் இல்லையே)
ஞானம் நிறைந்ததால்
அப்படியானால் வெளியே செல்ல
வாம். என குரு பணிக்கிறார். எம் குருகுலப்பாடம்
நிறைவடைந்தது. இது எம் தாய் தந்தைக்கும்
எம் உடன் பிறந்த சகோதரர்களுக்கும் ஏற்க
முடியவில்லை.
ஏதேனும் வேலை பார் என்கிறார்கள். கடும் வேலையும்
பாத்திகட்டுதல்! ஏற்றம் இறைத்தல்! மண்வெட்டுதல்!
மூட்டை தூக்குதல்! இன்னும் எல்லா வேலையும்
அயாசமாக [?] | தாபம் செய்யும்.
கடினம் இல்லாமல்

140

நீ உன் கர்மாவை நடிப்பாகவே கருதினால் அவசியம் கர்மாவில் நிமித்தை **அற்றுப்** போகும் அந்த கர்மாவின் மறுமுனையாகத் மனையாரும் தோன்றுவது தாபசிரமமும் தோன்றும்.

உலகம் உன்னை வெறுக்க வேண்டும். நீ உலகை வெறுக்காதே. காருக போதும் என நினைவு கொள்.

கிரியை தோன்றுவதில்லை. **பிராரப்தம்!** அதிவேகமாக, முடிந்து கொண்டிருக்கிறது.

மாடுகள் அருந்தும், **கழுநீர்!** கொட்டிலிலேயே உணவும்! இடமும்! இயல்பாக கிடைக்கும். எம் ஏக்கத்திலேயே, எம் ஸ்ரீமாதா! ஸ்ரீ பிதா! இருவரும் மறைந்தார்கள் எம் சகோதரர்களும்! மற்றும்! உறவினர்களும்! அவர்கள் **குல** தர்மத்தை! விடமுடியாதன்மையால்! இவன் (சம்பிரதாயத்தை) எங்காவது போய் தொலைந்தோ! செத்து ஒழிந்தோ போனால் போதும் என, ஓர் **வெறுப்பை!** இயற்கையின் **இறைவன்!** உண்டு பண்ணினான் போலும்! இது அவன் கருணையே.

குடியின் சேவை:-
நான்! என்ற! எனதை! நீக்கி (141)
குடிக்கு துப்புரவு செய்யும்
பணியை தாம் ஓர்
கடமையாக இருந்து
நாசமான குறியில் அணிந்து
செய்வது குடியின் சேவையாகும்.

மானாபிமானம்

இவற்றில் கூட்டிய **குப்பை!** உயரும்
என்பதைப் போல, அவமான சின்னங்களால்
யாம்! உயர்ந்தோம். அதனை, எம்
அறியாமையின் சின்னமாகிய **அகங்காரம் & அபிமானம்!**
ஒழிந்து நாசமாயின. இப்போது எமக்கு
வானமே கூரை! பூமியே படுக்கை!
உயரிய மரமும் & அடர்ந்த குகையும்! எம்
இருக்கை! கரபாத்திரமே வற்றுக அசுடிய
பாத்திரம்! பெருகி ஓடும் நீரோடையே, எம்
தாக சாந்தியான் அமிர்தம்! வனமிருகங்க
ளே

ஒவ்வொருவனுடைய **விதியும்**, திட்டமிட்டபடி, ஒழுங்காக, பாரபக்ஷ தோஷம் இல்லாமல், அவரவர் விகிதாச்சாரப்படி,

ஒவ்வொரு வினாடியும் காலம் தவறாமல் அவ் வினையை, வகி, முடித்து, காரியமடைகிறது. விதி கழிகிறது.

மாயா!

எம் ஆப்த நண்பர்கள், பறவை இனங்கள் தகவல் **சேதி சொல்லும்** பறவைகளாயினும், காய், கனி, இலைகள், நிழல்கள் உபசியாரும், அஷ்டதிக்கு பாலகர்களோ, **நாயு**, பாது காவல் சேவகர்கள் ஆயினர். மேலே கூறிய, இவை கள் அனைத்திலும், இயக்க ஆதாரமானது, எம் ஸ்ரீபகவானின், **யோகமாயா**, ஆகும். இதில் **சாட்சி**, பரிபூரணமானது. இது அறிவு சொரூபம் என்ற, ஸ்ரீபகவான் நிலையாகும். இந்நிலை பெற்ற தன்மையால், ஆயமனோ பேதம், சர்வ நாசமானது. இனி ஆய ஜக ஐக்கிய நிலையை கவனிப்போம்.

நடிப்பு (43)

என்றால்?
அவரவர் வினையின்
படி வேஷம் ஏற்க
வேண்டும். போட்ட
வேஷத்திற்கேற்ப

எண்ணம்! சொல்! செயல்! இவைகளால்
போக்கு வரவு! கொடுக்கல் வாங்கல்!

ஆய ஜக ஜக்கியம்:—

ஸ்ரீகண்ணன் சொல்லும் கீதா வாசகத்தில் ஒன்று,

கடமையை செய் பலன் எதிர்பார்க்காதே

ஆனால்?

உன் இக (இல்வாத) வாழ்வை நாடக நடிப்பாக!

ஏற்பாயாக என்றும் (உன்வாழ்க்கை கடமையல்ல)

இதன் கருத்து:— கடமை என்றால், அதை நீ
வெகு, வெகு, வெகு, வெகு, வெகு, வெகு,
சிரத்தை யுடன், செய்தே ஆகவேண்டும்.

நடிப்பு என்றால், திட்டமிட்டு தயாரிக்கப்பட்ட,
ஓர் முடிந்த நிகழ்ச்சியாகும்! என்பதே
பிரமாண உண்மையாகும்

இவைகளே (144)
இயல்பாகவே
முறைப்படி நடக்க
நடக்க
வேண்டும் அதில்
நடைபெறும் அனைத்து
காட்சிகளும்! நிகழ்ச்சி
களும் உண்மையல்ல என்பதே ஸத்தியம்.

(1) உன் கடமை என்ன?:- இதை சற்று உணர்.
ஸத்தியத்தை நோக்கிச் செல்லும் உனக்கு பணியே!
உன் கடமையாகும். ஸ்ரீபகவான் வாக்கு,
எப்படி அமைகிறது என்றால்?
உன் கடமை! எம்மைப் பணிவது!
எம் ,, உன்னைக் காப்பது!!
தன் (கடமை) கடன், அடியேனையும் தாங்குதல்.
எம் (மனதிலுள்ள) கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.
என்றார்கள். நம் அடியார்களாகிய முன்னோர்.
மங்கை மறந்த, உன் கடன் (கடமை)
என்ன என்பதை, சற்று ஆழ்ந்து, கருத்தாலிருந்
இயல்பாயாக நிஷ்காம்ய பக்தியும்!
அன்பர்களின் தேவையும்! கடமை! ஆகும்.

ஆறல் உண்மையை போல்
இருந்தவிகாரன் (145)
இந்த **மனம்**
ஆறு தேவை குணங்களுக்கு காரசாரமா பின்னவிட்டு
வினையாலும் அப்படி வினையாலே வந்தை வாசியாட
பாதகங்களாமல் வேதனை சோதனையாக கருத
அதுவும் இந்த மனமே ஆகவே மனதிடம் ஏமாற வேண்டாம்.

(A) சந்தியா வந்தனம் / இறை பூஜை / நாம ஜபம் / நாம பஜனை / அபிஷேக ஆராதனை / தியானம் / பலன் கருதாத **தானதர்மம்!**

(B) பிறருக்கு பறவை / மிருகம் / மீன்கள் / மனிதன் தெரிந்து, பின் நான் உண்பது

(C) எக்காரணம் கொண்டும், எந்நிலையிலும், எவரையும் / எதையும் / **கடும் / கடும்** / சொல் சொல்லாமல், **இனிய** / வார்த்தை பேசுதல்

(D) பிறர் குற்றம் குறைகளை, மறந்து மன்னித்து விட்டு கொடுத்து நாம் வாழுதல்.

(E) **சர்வார்ப்பணா** / நிலையால், நடப்பவை / அனைத்தையும் / நன்மைக்கே என உணர்தல் /

இப்படி இன்னமும், அனேக வழிகளில் கூறும்

கடமை என்றால் செய்தே ஆக வேண்டும். என்பதே விதி **நியதி** ஆகும். 146

ஸ்ரீபகவானே போற்றி
பணிந்தால். அவன் கை பதுமை
யாகத் திகழ்ந்து கொண்டு தன் தர்மங்களையும்
அவன் காரியங்களாக ஒழுங்காக

நல்லொழுக்கமே!

ஓர் மனம் படைத்த மனிதனைப் பொருந்தவனுடைய

நியாய **கடமை**! ஆகும்.

இவைகளே, ஓர் மனிதன் ஒற்றுமையில்,
அவன் புண்ணியத்தை **தர்மமாக**!
செய்யவைக்கிறது. இவ்வியல்பும்! இவன் வழியை,
பின்பற்றுபவர்களையும், அவன் **தர்மம்**!
அவன் உபாசனைக்கேற்றியாகிய ஸ்ரீபகவான்!
அவனவன் காரியமாற்றும். காரியமாற்றியே
ஆகவேண்டும். அப்படி காரியமாற்றும் அந்த
தர்மத்தின், கடமையாகும். ஆகவே கருத்துடன்
உன் **கடமைகள்**! செய்வாயாக.

147

செய்தால் அவன் ஆணைக்கு உட்பட்ட நாமரூப! உடல்! உறவு! பொருள்! கொடுக்கல் வாங்கல்! இவைகளே அவன் மாயா!

எதுவுமே இன்றி செய்து முடித்துவிடும். உன் வினையும் முடிவுறும்! வேறு வினையும் தொடராது! அதனால் உன் ஸ்தூலத்தை விடுமுகத்தையும் உடனே

உ

ஆனால்?

உன் வாழ்க்கையை, ஓர்திட்டமிட்டு, முடிந்துவிட்ட **முடிக்கப்பட்ட** ஓர்நாடகம் என உணர்ந்து சந்தேகியாமல் **நடித்து கழிப்பாயாக!** அதனால் களிப்புடையவனாக ஆனந்தம் அடைவாயாக உன் நடிப்பில் நான்! எனது! என மயங்கிவிடாதே.

ஏன்? என்றால்? உன் தாவசிராய்த கர்மாவின்படி நீயே **ஏற்று** கேட்டு வாங்கி வந்த வினையான் நாடக நடிப்பாகும். இதை மாற்றவோ! மறுக்கவோ! விலக்கவோ! எவராலும் முடியாது என்பதே ஸத்தியம்.

வாழ்க்கை நாடகம் தொடர்கதையாக தொடர்வது உன் ஆதாயம் (நான்/என்றவி/எனது)

உன் இலவாத வாழ்க்கையை உன் கடமையாக கருதாதே! நடிப்பாக கருதுவாயாக! இறை பணியை! உன் கடமையாக கருதுவாயாக. அதனால் வாழ்வும் நலமே பெறும்! ஜீவன் முக்தியும் அவசியம் உண்டு.

இங்கு, நான்! என்றவி! எனது! என்ற உன்மன அகங்கார ஆதிக்க அதிகார அபிமான, **வெறி!** உணர்ச்சியே, இயல்பாக நடை காமனை பெறும் **கடமை!** ஆக்கி, ~~மனம்~~ அதனால் வரும், என்ற தவறுகளில் அதையுண்டு,

என் **கடமை!** முடியவில்லையே என அங்கலாய்க்கிறாய்.

கடமைக்கும்! நடிப்புக்கும்! வித்தியாசம் தெரியாத தன்மையாலேயே இந்த அவலநிலை!

இறை பணியை **கடமையாக** செய்!

வாழ்க்கையை நடிப்பாக நடி!

எப்படி உன் கவனம் இருக்க வேண்டும் என்றால்?

நீ இறை பணியாகச் செய்தால் அது **சேவை** (149)

ஆகும். அதே எவ் பணியும் நீ எதிர் பார்க்க முடியாது. எதிர் பார்க்க கூடாது. சொந்த பந்த பாசம் பின்னால் போகாதே செய்தால்

ஆய ஐக ஐக்கியம்! என்ற நிலையில்,

எல்லா நாமங்களையும்! என்ற நிலையிலும்

(இன! ஜன! மத! மொழி! 84 லட்சம் ஜீவ கோடிகளையும் **ஏகாரகமாக!** பிரிக்காமல்

அத்வைத நிலையில்!

(A) எல்லாம் ஒருவனே! (B) எல்லாம் அவன் பொருளே! (C) எல்லாம் அவன் செயலே! என ஒன்று படுத்தவும். (அவனே யாம். யாமே அவன்.)

பின் அத்வைத நிலையில்!

(A) எல்லாம் மண்ணாகிய பரமே! (B) எல்லாம் மண்ணாகிய சிவமே! (C) எல்லாம் மண்ணாகிய யாமே! யாமாகிய மண்ணே! என ஒன்று படுத்தவும்.

அது **வேஸ்!**

யாக முடிவுறும் (150)

அங்கே நீ மவன் கருதியே

ஆகவேண்டும். ஆகவே

இறை குரு நாம உணர்

வோடு சர்வார்ப்பணமாக

செய்வாயாக அது ஜீவன் முக்தியை கொடுக்கும்.

காரணம்:- நாம ரூப பேதம் தோற்றினால்,

அதன் இயக்கமனைத்தும்! அதன் இணக்க தோஷ

ஙளும்!

அவசியம் வந்தே ஆகும்.

இம்மனமும்! இக்குணமும்! இனியும் போது,

புண்ணியம் & பாவம்! என **விளைவித்து!**

விதைக்கப்படுகிறது. அதுவே ஜனனமரணம்!

என்ற **ஸம்ஸார!** சாகரமாக சமுத்திரமாக

மனம் படைத்தோரால், பேசப்படுகிறது.

ஆனால் உண்மையில் இல்லவே இல்லை. ஆகவே

ஆய ஜக என்ற நாம ரூபங்களை! இல்லை யென

தள்ளிவிட்டு, எல்லாம் ஒன்றே! அது இதுவே!

அதுயாவே! யாவே அது! என **ஐக்கியம்!**

செய்ய வேண்டும்.

சர்வார்ப்பணநியாலி

ஸ்ரீபகவன் நாமாவுடன் உன் (151)

ஜீவ நாடகத்தை

சந்தேக கலக்க பயம்

இல்லாமல் செய்வாயானால்

இன்பதுன்பம் உன்னை சேராது

ஆனந்தம் அவஸ்யம் நிறையும். நடப்பவைகள் வாம் நவமாகவும்! ஆனந்தமாகவும்! நிறைவுறும்.

ஆயமனே வேதம் நெறிவந்து! ஆயஜக ஐக்கியம்! பெற வேண்டுமானால்! இறை! கருணையை முழுமையாக பெறுமல், சாத்தியமாகாது; என்பதே ஸ்ரீமஹான்களின் ஸ்வய அனுபவமாகும்.

கீதையில், எம் கண்ணன் வாசகமாவது:-

உங்கள்! அழைத்தால் ஓடோடி! வருவோம் என, ஸத்திய பிரமாணமாக சொன்னான். எப்படி என்றால்:- நாமரூபங்கள்!

உன்மனம், மறக்கும் வரையில், ஸ்ரீ பகவானும் ஏதேனும், ஓர் நாமரூபம் தாங்கித்தான் வர வேண்டும். வர இயலும் நேரே! வர இயலாது! வரமுடியாது! வரக்கூடாது! இதுவே கலியுக தர்மத்தின், விதி & நியதி ஆகும்! என ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.

~~நாமரூப காட்சியில் சிக்~~கிக்கொண்டே உன்மனமே ஸ்ரீபகவத் ~~காட்சிக்கு தடை~~ செய்யின்றி, அவன் மாயா தடை இல்லை.

152

தெய்வம் மனுஷ்யாகும்
என்ற நிலையாலும்
தெய்வம் தோன்றாத்
துணைவன் என்ற நிலையாலும்,
உள்ள அதீந்த்ரத்து:—
நாம ரூபங்களை ஸ்ரீ பகவான்
உடைமையாகவும்! இயக்கமாகவும் உணர்
ந்தால் மட்டும். இயக்கத்தை ஸ்ரீ பகவான் அவ்விரண்டும் அனுபவமாகும்.

நம்பினோர் கெடுவதில்லை! தெய்வம் மனுஷ்யாகும்
யத்பாவம் தத் பவதி! இவை மூன்றும்,
கலியுகத்தில், கண்கண்ட ஸத்திய வாக்காகும்.
நமக்காகவே! பலபல நாமரூப வேஷம்
தாங்கி, ஸ்ரீ பகவானே வருகிறான் என்ற **மெய்**
உணர்வு! மேலோங்கும் போது, ஆத்திர,
அவசர, வேகத்தின் **உணர்ச்சிகள்!**
சர்வநாசமாகும். எந்த விதமு/உணர்ச்சிகள் நாசமாகி.
உணர்வு மேலோங்குகிறதோ, அந்த வழியே
உன் அழைப்புக்காக உன் விருப்பப்படி நாமரூபம்
தாங்கி வரும், ஸ்ரீ பகவானுடைய வேஷம் (மாயா)
கலந்த **நிதர்சன** (மான) காட்சி பெற முடியும்.
இது பிரமாண உண்மையாகும்
இறைசேவையின் ஸ்வயஅனுபவமே ஆகும்.

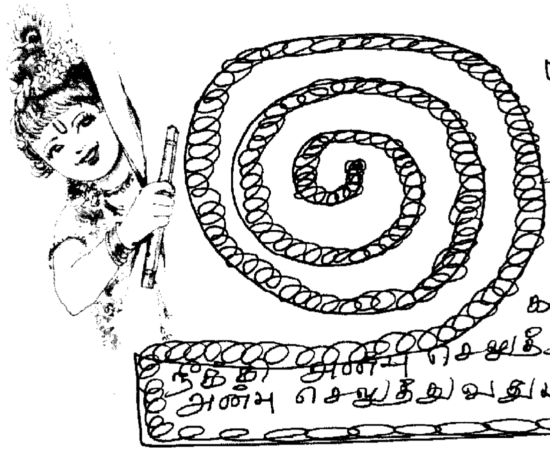

ஸ்ரீ பாகவத சேவையும், தான தர்மங்களும், 153
இறை அன்பும், அறிந்து உயிர்களிடமும் அவரை கண்டு நேயமும் பாசம் செலுத்தி பாசம் இல்லாத
நீக்கி அன்பு
அன்பு செலுத்துவதும் கடமை ஆகும்.

(A) கடமை:- அவசியம் செய்ய வேண்டிய கர்மாவாகும். அதை செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், பிறந்த பிறவியின் **பயன்!** பெற முடியாமல் போய்விடும். உன் கடமையை செய்ய நீ தவறி விட்டால், நீ தர்மாம ஜீவன்! என ஆகிவிடுவாய் என்பதே லக்ஷியம்.

(B) நடிப்பு:- போட்ட வேஷத்திற்கு, நடிக்கிறோமே அன்றி உண்மையல்ல என **நாம் உணர்வாய்!** தெரிந்து, நடைபெறும், அறிந்து காட்சிகளும், நிகழ்ச்சிகளும்! கொடுத்ததை வாங்குகிறோம்! வாங்கியதை கொடுக்கிறோம்! நாம் கொன்றவைகளே, நம்மை கொல்கின்றன! நாம் தின்றவைகளே, நம்மை தின்கின்றன! நாம் பாதுகாத்தவைகளே, நம்மை பாதுகாக்கின்றன! எல்லாமே விதித்தசாரப்படி,

நாமரூப சம்பந்த உறவு, சுற்றம்! பெண் பொருள்! மற்றும் அனைத்து **சம்சார** காரியங்களிலும் ஓர் வேஷம் தாங்கி வந்ததனை அதை ஓர் நாடக சினிமா நடிகர்களும் என நடிப்பாக எண்ணி செய்து வந்திருப்பது நடிப்பு ஆகும்.

154

பாரபசை கோடிக்கணக்கில் இவ்வாழ்வில், ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்து கொண்டு **பற்று வாசனை** ஒழுங்காக கணக்கு பார்த்து முடிக்கின்றனர். நம் வினைக்கணக்கைத் முடிக்கும் ஓர் பெரிய **நாடக மேடையே** இவ்வுலகம். என நாம் **அடங்கி** நடித்தால், அந்த காட்சி, முடியும். திரும்ப மேடையேறத் தேவை இல்லை. நாம் **அடக்கிஆ** நின்றக்கால், அந்த வேஷத்தின் காரணமாக **வினை** பெருகும். அதனால், திரும்பவும், இவ்வுலக நாடக மேடையில், ஏற வேண்டிய, சூழ்நிலை உருவாகும் என, ஸ்ரீ அனுபவமானிகள் வாயிலாக அறிகின்றோம். நன்றாக **நடி** அந்த நடிப்பில் நான் எனது என மயங்காதே.

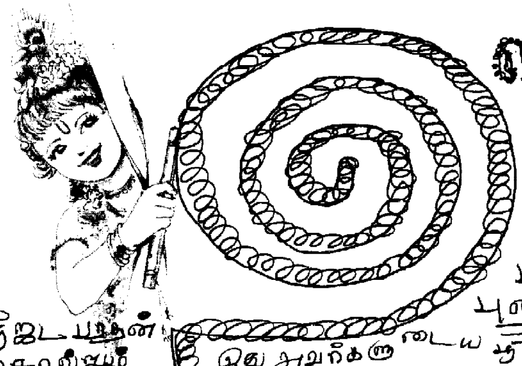

விதி முடிந்த (155) படர்கள்! விதி முடியாத ஓர் ஞானியின் தர்ஸன ஸ்பரிஸன பாக்கியத்தால் பாபநிவாரணம் பெற்று புனித ஜன்மா பெறுகின்றனர்

இது அவர்களுடைய ஆதி புண்ணிய பலனாகும்.

ஸ்ரீ ஜடபரதன் சொல்லும் ஓர் சம்பவம்.

ஆய **மறை**! வேதம் தெரிந்தால் மறுஜென்மம்

ஆய **ஜக ஐக்கியம்**! ஸாத்தியமாகும்

என்பது, ஓர் நிகழ்ச்சியின், அனுபவத்தால் உணர்த்துகிறேன். உணர்வால் உணர்க.

அதுவே நாம்! என ஆகுக.

வனசஞ்சாரியாய், யான் அலைந்த சமயம், ஓர் கிராமத்தில், ஓர் சோளக் கொல்லையை, பாதுகாக்கும் பணி! எம் பிரான் தந்திருந்தான்!

சம்பவித்தது அச் சோளக் கொல்லியின் பரண் மீது, **ஏகாந்தமாய்**! யான் அமர்ந்திருந்த சமயம், ஓர் வனதேவதைக்கு பலி கொடுப்பதற்கு, ஓர் அருமைந்தனை, பலர் இழுத்துச் சென்றனர். அவன் நடு இரவில், விதி வசத்தால் தப்பிச் சென்று விட்டான். அவனைத் தேடி வந்த, அப் **படர்கள்**! (கொலை பாதகர்கள்)

பக்தர்களின் துர்மரண காட்சியை கண்டாலும் மனம் இல்லாமல் அறிவாக இருந்த தன்மையினால் எந்த அசையும் இல்லாமல் ஆனந்தமாக இருக்க முடிந்தது.

விதி வசத்தால், எம்மை பலியிட (அவர்கள் பாபம் பலியானது) இழுத்துச் சென்றனர். ஆனால் எம் தவத்தின் தணிக்கு விதி இன்னமும் முடியாத காரணத்தால், எம் தவத்தை பலியிட அவர்கள் யத்தனிக்கும் போது அஷ்டதிக்கு பாலகர்களும்! எம் தவத்தை ரசிக்கும் கடன் பட்ட தன்மையினால், அந்த வன தேவதை, சொரூபமாக அவர்களே, வடிவம் தாங்கி வந்து பலி கொடுக்க வந்தவர்களையே பலி வாங்கி விட்டார்.

அதாவது தப்பி ஓடியவர்களும்! இனி இவ்வாறு செய்ய மாட்டோம் என அலறி துடிப்பவர்களும்! கதறி அழுது மன்னிப்பு கேட்பவர்களும்! உலகத்திலிருந்து தயக்க தாக்ஷிண்யம்! கருணை & காருண்யம் இல்லாமல் சர்வநாசம்

இ மனம்! 157

இருந்தால் ஏன்? எதற்கு? எப்படி? எனும் பல சந்தேக கேள்வி தோன்றுவது சகஜமே.

அறிவு! நிதானமாக எந்த அசைவுகளும் இல்லாத இருப்பதால் ஆனந்தம்! என்றே நிலவுகிறது.

செய்கிறார். அந்த ஒரு தேவனை. இது ஓர் திட்டமிட்ட நாடக நடிப்பின் போராட்டம் ஆகும்.

கண் இருந்தும் குருடாய்! காது இருந்தும் செவிடாய்! வாய் இருந்தும் ஊமையாய்! இருந்த நிலையில் அப்பதுமைகளின்! திட்டமிட்ட நடிப்பினை கண்டு ரசிக்கவில்லை? ரசித்தால் மனம் உண்டு. ஆனந்தம் அடைந்தோம் அறிவாக இருந்தோம் அறிவின் நிலை சாட்சி ஆகும். அந்நிலை வேதாவேதம்! விருப்பு வெறுப்பு! குற்றம் குறை! முதலிய கற்பனை கடந்த நிலையில் ஜடம்! இருவிழி பார்வை உள்ள நிலையாகும்.

சரணம் செய்யு பாதங்களை

வினை! (159) தீர்ந்து முடிந்து விட்டது

விதி! ஓர் ஞானி தாவம் கடந்தவனாகிறான்.

மனம்! மனம் மனத்தானநிலையில் அறிவுஆகிறது.

ஓர் ஞானியினது

வினை! முடிந்து! விதியும் கடந்து!

மனம்! மனத்தானநிலையில் அறிவான நிலையில்

ஓர் ஞானியின் தாவம்! பரோபகார நிலையில், சஞ்சாரம் செய்ய நேர்ந்தால், அவனுடைய, உபாசனை மூர்த்தியாகிய, ஸ்ரீ பகவான்! அந்த தாவத்திற்கு, உணவு! உடை! இருப்பிடம்! ஆகிய மூன்றும், தந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றும், அஷ்டதிக்குபாலகர்கள்! அந்தாவத்திற்கு, எந்த திவ்யம்! பராமரிப்பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும், ஆதி ஸ்ரீமஹான்கள்! மயிலாக சொல்வது என்றவ்? அறிகிறோம். குறிப்பாக,

மாயனை! ஓர் ஞானியின் தாவத்தை நிலைகண்டு, பராமரிக்கிறது என்பது, ஸ்ரீமஹான்களின் கருத்தாகும்.

மனமாக இருந்தால் 159
ஜீவகாருண்ய
நிலையின் செயல்பாடு
ஆகும். அறிவாக இருந்
தால் கருணையின்
பார்வையால் சர்வாரம்ப
பணிநிலையில் அமைதி
அடையும்நிலை இயல்பாகக்கிட்டும்.

விதிமுடிந்த அந்த **படங்கள்** எல்லாம்
பதுமைகளே, **வினை** ஆட்டிக் கழிக்கது.
" **மனம்** புரிகவித்துத் தவிக்கது.
" **விதி** ஆனந்த தாண்டவம் ஆடிகளிக்கது.
அங்கு யாம் **அறிவாக** இருந்த நிலையில்
மனம் இல்லாத தன்மையினால் அம்மெய்ம்மையோடு
ஒன்றுமில்லையென ஆனந்தித்திருந்தோம்.
மனநிலையில் **வினை** உடல்களாகும்.
அறிவு நிலையில் **மண்** மெய்மைகளாகும்.
பேரறிவு நிலையில், எல்லாம் **மண்** என ஆகும்.
இங்கு நடந்த சம்பவமோ, அறிவுநிலையில் **பாரு**
வாரு கணக்கு தீர்க்கப்படுகிறது என கொள்ளவும்.

பொறுமையாக (160)
இருந்தால் நன்மை
பதுமைக்கும் தோன்றுமே
மயமாகவே
தோன்றும். அருள்செய்கை
இல்லாத தன்மையால்
இல்லாத நிலையில்
காருண்யமும்! கருணையும்
அனைத்தும் ஒன்றே நிறையும்.

அடுத்து நடந்த ஓர் சம்பவத்தை, எடுத்துக் காட்டி, இதை நிறைவு செய்கிறேன்.

ரகுநாத்! என்ற, ஓர் தந்தாவிடம் (?)

அரசனின், பலிவத்தை சுமக்கும் நிலையில், எம்பிரானத்தம் அமைந்தது போலும்? யாம் பலிவத்தை சுமந்த நிலையில், தூய்மைப்படுத்திகளை (?)

எமக்கு இல்லாத தன்மையால், பலி வந்தவன் இருந்த, அரசனுக்கு இன்பம் இல்லை. துன்பம் அடைந்தான்.

அதனால் மனவசப்பட்ட அரசன், வெகுண்டான் மனநிலையில், எம்மை தண்டிக்கப் போவதாக மிரட்டினான். முடிவில், அவன் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்றதும் (?)

ஓர் ஸ்ரீமஹானைத் தேடி, நல்லுணர்வு பெற,

சென்று கொண்டிருப்பதையும், **எம்மை!**

பசு/பதி/பாசம்/
எனப்படுவனகள் (161)
மூன்றாக பிரித்து
பதி என்ற ஈசனை
(ஜீவகவானை) மனதை
பற்றி விரியாபும் நிலை
யில் பாசத்தை என்ற நிலையில்
நாமரூபங்கள்/ பற்றிய
நிலையில்.

உணர்ந்து கொண்டான். ஆகவே பணிந்தான்
அடக்கமாக சில கேள்வி கேட்டான்
அதில் முக்கியமானது இரண்டு.

(A) எமக்கு உடல் உபாதை/ மனோ சிரமம்/
தோன்றி துக்கத்தில் ஆழ்த்து கிறது யாம்
உணர்கிறோம். உமக்கு அது தோன்றாத,
காரணம் என்ன?

(B) சுமை/ எடுப்பவனுக்கு, சுமையின்
பாரம்/ நிச்சயம் உண்டு. உமக்கு அப்
பாரம் தோன்றாத காரணம் என்ன?
என, இரு கேள்விகளே, மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

கேள்வி:— ஜடபரதன் பதில்.

(A) எமக்கு உடல் உபாதைகள்/ ஏற்படும்.
அதனால், ஏற்படும் மனோ சிரமங்கள்/
தோன்றுவதால், துக்கத்தில் ஆழ்ந்து,
விடுகிறோம். எமக்கு கஷ்டம் & கவலை/
தோன்றுகிறது. இவை உமக்கு தோன்றாத,
காரணம் என்ன?

நாமே தம்மை (62)

பசு என ஆக்கிக் கொண்டார் என்னும் விளையாட்டு போதும் என்ற நிலையில் நாமரூப பாசத்தை நாசம் செய்து பசு என்ற நாமனையும் கெடுத்து தாம் தாமே பதி ஆனார் எனக் கொள்ளலாம்.

பதில் :- ஜோரகுணை / வந்து / இருந்து / மறையும் /

உடல் / புண்ணிய பாவங்களால் தோன்றிய,

" / பசி / பிணி / மூப்பால் / ஜீணிக்கும்,

" / கஷ்டம் / கவலை / பயத்துக்கும் / கொடுக்கும்

" /

நான் / நான் / என்ற அஹங்காரத்தை / உடைமை களையும், ↑உடலையும் நீ விடாமல் இருப்பதால், இந்த அவல நிலை உண்டாகும்.

ஏது / ஜனமாவினை பண்ணுவதால், அப்பாவினை செய்யும் மனம் / அந்த தூவ உணர்ச்சியிலேயே ஆழ்ந்துவிடுகிறது.

இம்மையபாவனையை விட்டு விட்டால், மனோபாரமும் / தூவ சிரமமும் / ஏககாலத்தில் நாசமாகும்.

பசு என்றும், (163)
பாசம்!
என ஏன் சொல்கி
றார்கள் என்றால்
அது நாம ரூபம்
சம்பந்தம் கொண்ட
நடிப்பில் குண தோஷத்
குணத்துக்கு ஆளாவதால் அதை பாசம் என்றார்கள்.

க என்ற இந்த ஓர் எழுத்துக்கு, ஸ்ரீமஹான்கள்!
பசு + பாசம்! என்பார்கள். அதேபோல்,
அ என்ற இந்த ஓர் எழுத்துக்கு ஸ்ரீமஹான்கள்!
பசு + பாசம்! என்பார்கள்.
இதில் என்ன, உணர்த்தப்படுகிறது என்றால்?
பசு/பாசம்! (வினைவரும்) என்ற பாசப்பிணைப்பை, இன்றைய
ஜீவர்கள் கஷ்டங்களை!
என்ற நிலையில், கஷ்டத்தை தாமே!
இஷ்டப்பட்டு, தேடிக் கொள்கிறார்கள் என்றும்,
கவலை என்ற வினையை! (பாசவினைய)
தாமே! வலிய, ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்
என்றும், ஸ்ரீமஹான்களால்! உணர்த்தப்
படுகிறது. ஆகவே கவனம் தேவை.

அன்பு என்றால் 64

சர்வார்ப்பண நிலையில் ஸ்ரீ பகவன் நாம ஸ்மரணையோடு வேறு எந்த நாமரூபத்தையும் எண்ணாமல் நிஷ்காம்யமாக சொல்லும்! செயலுமாகும்.

ஆகவே இந்தமனமயமாவனை, விடுவது, சர்வார்ப்பணம்/ஒன்றேமார்க்கம் ஆகும்.

(B) கேள்வி:- சுமையை எடுப்பவனுக்கு, சுமையின் பாரம் நிச்சயம் உண்டு.

ஆனால் உனக்கு, சுமையின் பாரம், தோன்றும் காரணம் என்ன?

பதில்:- ஹே அரசே! **சுமை!** என எதைச் சொல்கிறாய்? உடலும்/உடைமைகளும்!

நானும்! அல்ல **எனதும்!** அல்ல! என்று, சத்தியமாக உணர்ந்தவனுக்கு, உடல் ஏது? பாரம் ஏது?? இது உன் **மன**மய பிராந்தி மயக்கம் ஆகும்.

இதை கவனமாக, உணர்ப்பார்ப்போம்?

என்னுடையது என 165

நாமரூபங்கள்

சொந்தம்!

கொண்டாடும் போது,

ஆகாமிய வினைப்பயன் உடலையும்! மனதையும், பற்றிக் கொள்கிறது, அதனால் மனச்சிரமமும் தாபஉபாதையும் உண்டாகிறது

நீ உன் கண்ணால் காணக்கூடிய அனைத்தும், நாமரூப சம்பந்த, மனிதனும் உட்பட, 84 லட்சம் ஜீவ கோடிகளும்! அனைத்து பொன், பொருள் சம்பந்த அனைத்தும், அனைத்து தாவர வர்க்கங்களும் எல்லாம் **மண்ணுக்கு!** அன்னியமாயில்லை என்பதே, ஐக்கியம்! எல்லாம் மண்ணே! மண்ணே எல்லாம்! அப்படி எல்லாம் **மண்ணே!** என உணர்ந்து விட்டால் **நாமரூப! பேதமயக்கம்!** சர்வநாசமாகிவிடும். நாமரூப பேதமயக்கம்! சர்வநாசமானால், மண்ணுக்கு மரம் பாரமா? மரத்திற்கு, இலை காய் கனி பாரமா? எதற்கும் எதுவும், பாரம் இல்லை என்பதே ஐக்கியம்.

இ

நாமரூப (166)
மயக்கத்தினால், மனம்
ஐக்கி/ ஆகும்.
நாமரூப/ சர்வ
நாசத்தினால், மனம் மறைந்/ ஆகும்.

நாமரூப தோற்றம் எல்லாம் மனமே காரணம்.

,, ,, உடைமையும் உரிமையும்/ ,, ,, .

,, ,, போட்டி பொறாமை தோன்றுவதும் ,, ,, .

,, ,, உறவு/ சுற்றம்/ தோன்றுவதும் ,, ,, .

,, ,, விகாரமும்/ விபரீதமும்/ ,, ,, ,, .

ஆனால் இந்த நாமரூபங்கள் அனைத்தும்.

மண்ணுக்கு/ அன்னியமாயில்லை.

ஆனால் மண்ணில் நாமரூபம் இல்லை.

மனதின்
முதலில் எல்லாம் மண் பதுமைகளாகவும். பின்
ஸ்வய அனுபவத்தால், எல்லாம் மண்ணாகவும்.
ஸத்தியமாக உணர்ந்து கொண்டால் போதும்.
நாமரூப. பேத மயக்கம்/ சர்வநாசமாகிவிடும்.

ஆய மனோவேகம் அழிய வேண்டும்:- 167

நாம ரூப ஜக ஜீவ மனோ மயக்கம் அழிய வேண்டும்

ஆய ஜக ஐக்கியம் நடைபெற வேண்டும்:-

மண்ணால் வாசல் பாண்டம் மண்ணால் பாண்டம் இல்லை என்றாலும், ஆனால் மண் என உணர்வு பூர்வமாக உணர்ந்து மயமாக வேண்டும்

பாரம் என சொல்ல தேவையாம், மனோ விகாரமும் / விவகாரமுமே!

விகாரகாட்சியும் / அதன் விவகார பிரச்சனையும் ஆகும் ஆனது!

இப்படி உள் உணர்ந்து நோக்கும் போது:

மண்மயபூமி!

மண்ணின் மேல், மண்மயமான பாதம்.
மண் பாதத்தின் மேல், மண்மய கணுக்கால்.
மண் கணுக்கால் மேல், மண்மய முழங்கால்.
மண் முழங்கால் மேல், மண்மய தொடை.
மண் தொடையின் மேல், மண்மய இடுப்பு.
மண் இடுப்பின் மேல், மண்மய மார்பு.
மண் மார்பின் மேல், மண்மய தோள்.
மண் தோளின் மேல், மண்மய கழுத்து.
மண் கழுத்தின் மேல், மண்மய கம்பு.
மண் கம்பின் பிடியில், மண்மய பல்லக்கு.
மண் பல்லக்கினுள், மண்மய பதுமையாகிய

ருக்மணி என்ற மண்ணே!

ஜீவி:- ஒருவன் என்று
மண் எனும் மனம் ஆனது
பதுமை தேஜஸ் விளக்கி
தான் தோன்றுகிறது.

மண்!

பலி வாங்குதல் (168)

கொடுக்கல் வாங்கல்

என்ற கணக்கு முன்கர்ம

நிலையில் பலி வாங்கி

தீர்க்கப் படுகிறது.

பழி தீர்க்கும் நிலை.

ஓர் நதியின் தரிசன ஸ்பர்

ஸன பலத்தால் அவர்கள் பழி பாபம் நாசமாகி

புனித ஜன்மா பெறுகின்றனர்.

என எமது வாக்கை முடித்தோம்.

இதை சிரத்தையுடன் கருத்தூன்றி உணரவும்!

(A) வினை! சம்பந்த கணக்கு முடிக்கும் சம்பவ

மாகிய படங்களின்! பலி! வாங்கி

பழி! தீர்க்கும் படலம் மண்! பதுமைகளின்

வினைவிதியின் படமாகும் (படமாகும்)

(B) ஓர் அரசன் ரகு குணனுக்கு கொடுத்த அனுபவ

பாடம் மண்ணின்! தோற்றமும் இருப்பும்

நாமரூப சம்பந்தமில்லாத ஓர் இருந்த

அமைவும், அதை தாண்டிய ஸ்வயம்!

அனுபவ நிலையாகும். முந்தையது நாமரூப சம்பந்த

மண் பதுமைகள். பிந்தையது மண்ணாகிய ஸ்வரூப அம்சம் ஆகும்.

சர்வார்ப்பணம்! 169

ஒன்றானோர்கள்.

இ மறைபேதம்

ஒழிந்து நாசமாமே

யன்றி வேறு எந்த

மார்க்கத்திலும் மறை

பேதம் ஒழியாது என்பது

சத்தியமான மெய்

மனம்/ அறிவாகும் நிலை!

ஆய மறை பேதம் ஒழிந்து!

" ஐக ஐக்கியம் நிலை பெற வேண்டுமானால்?

மனம் அறிவாக வேண்டும். அதாவது காட்சி/ நிலைமாறி/ சாட்சி நிலை/ பெற வேண்டும்.

இதன் சாதனை சர்வார்ப்பணம் ஒன்றே.

தீவிரமான நிலையில் பரிபூரணமாக

இருக்க வேண்டும் என்பதே ஐயாரதன் கருத்தாகும்.

மனநிலை!

(1) சந்தேகத்தால் களங்கம்! களங்கத்தால் கலக்கம்

கலக்கத்தால் பயம்! பயத்தால் துக்கம்/ துயரம்! என்ற

நிலையில், பயந்த ஸ்பாவம் மாறுமே, மறையாமல்,

இருந்தால், அது மனோ வடிவமாகும்.

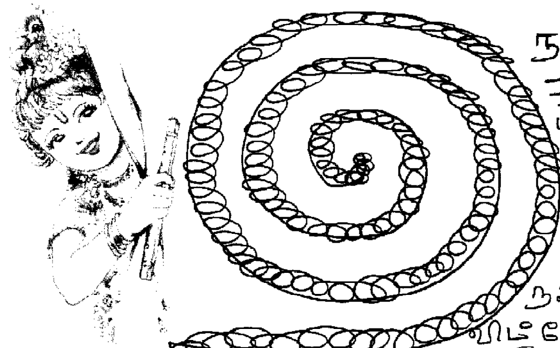

நம் வினையின்படி (170) ஸ்ரீபகவான் என்ற விதி ஆட்டி வைத்தாலும் சர்வார்ப்பண ஸ்ரீபகவன் நாமாவுடன் நம் மனதை இணைத்து விட்டோமானால் வினைபடு தோன்றுது. மனதை இராமமும் மறையும். அதன் உடல் உபாதையும் அனுபவமாகும்.

(2) ஆத்திரம்! அவசரம்! வேகம்! படபடப்பு! இவைகளில் வார்த்தையும், செய்கையும், காணப் பட்டால், அது மனோ வடிவம் ஆகும்!

(3) காணும் காட்சியாலும்! கேட்கும் வார்த்தைகளாலும்! வேகம் தோன்றி! அவ்வேகத்தால், விருப்பு வெறுப்பும்

துவேஷம் விருப்பு வெறுப்பால், குற்றம் குறைகள்! தோன்றினால், அது மனோ வடிவமாகும்.

(4) குறை அல்லது குரு நாமஸ்மரணை இல்லாமல், நாமரூப ஜக ஜீவ உறவு சுற்றம், தோன்றும் வரை அதுமனோ வடிவமாகும்.

(5) சாதனையில்! சோதனை வந்து, பரீக்ஷிக்கும்போது, அதனால் அடையும் வேதனை நீடித்தால், நம்மால் முடியுமா? முடியாது போல் தோன்றுகிறதே என, அயர்வு சோர்வு! வந்தால், அது மனோ வடிவமாகும்.

மண் பொன் ஆவதும்,
பொன் மண் ஆவதும்,
இயற்கை 171

அறிவே பொன் ஆவ
தனை என ஆவது
செயற்கையாகும்

அங்கு மாயா! ஆகவே அது
இயற்கை! இங்கு மனம்! ஆகவே இது செயற்கை.

அறிவின் வழி

1. இறை & குரு உணர்வு குன்றாமல், நம் வினையால் அவன்! திட்டமிட்டு நடத்துகிறான் என்ற அறிவியால், அயர்வு சோர்வு இல்லாமல், ஸ்திரமாக இருப்பது அறிவின் வழியாகும்.

2. நாட்டங்களிலும்! வாழ்க்கைகளிலும்! தருணங்களில் அவன் வேஷமிட்டு நடிக்கிறான்.

வேஷம் = மனே வினையின் வடிவம்.

நடிப்பு = அவன் மாயாவின் வடிவம்.

என சாந்தி சமாதானம், கொள்வது அறிவின் வழியாகும்.

3. உன் வினை விதியின்படி, குடும்பத்தில் நடைபெறும் குழப்ப சூழ்நிலைகளில், தருணங்களில் இதுவும் மாறிவிடும் என்கின்ற வைக்கும் பரிசுத்தையாகும் ஏற்க வணங்கி நிற்பது அறிவின் வழியாகும்.

உ

ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வதாவது (172)

மண்! பொன்! பெண்! இந்த மூன்று ஆசைகளில் மண்ணைத் தவிர்த்து பெண்ணையும் பொன் என்று பணத்தையும் ஏன் சொல்கிறார்கள் என்றால் இவன்தான் மண்ணு மண்ணை மண் எதுவும் செய்யாது. ஆனால் மண்ணில் தோன்றிய, பெண்ணும்! பொன்னும்! அழகும்!

(4) காமகாஞ்சனா! (ஆசை இல்லாமல் என சொல்லவில்லை)

(பெண் & பணம்) மோக வேகம் இல்லாமல்;

இது

வெறுப்பும் இல்லாமல்; போதும் என்ற நிறைவு! கொள்வதே, அறிவின் நிலையாகும்.

(5) அனைத்து காட்சிகளிலும்! நிகழ்ச்சிகளிலும்! வார்த்தைகளிலும்! வேறுபட்ட பிணைப! தவிர்த்து, ஸ்ரீ சத்குரு சக்தியாகி மேம்படு எல்லோரும் நல்லவரே! எல்லோரும் நம்மவரே! என்றறிவாய், கலக்க பயம் இல்லாமல், எல்லாம் நீயே என்றறிவாய்; நடப்பதெல்லாம் நலமே! என அகமாகவே அம்மா இருப்பதுவே அறிவின் நிலையாகும்.

ஆபுத்தம் நிறை நித்தாக்கம். (173)
மேலும் அவ்வாறு முக்தோன் கடவு
கோவை குண பிரவர்த்தி

ஆக்கமென அனுபவ ஸ்ரீமகான்கள் சொல்வர்
இருந்த இருப்பிலேயே உன்
நாவத்தை ஒப்பது மண் ஆக்கம். அதைக்
கொண்டு இன்பம் என்ற ஆசையை உதட்டு
உன்னை கெடுப்பது பொன் பெண்ணை.

இ பேரறிவின்நிலை

1 மண்ணே! (பாமே) பொன்னானது.

அதாவது ஈஸ்வராக்ஷிகள் ஆனது. பொன்னே (ஈசனே) ஆவரணம் ஆனது. அதாவது அக்ஷய ஜீவ கோடி கருமம் ஆனது. ஆகவே, பொன்னே, ஆவரணமே, மண்ணுக்கு அன்னியமில்லை. அம்மண் நமக்கு அன்னியமில்லை என, ஆனந்திப்பது பேரறிவாமே

உ மண்ணே! (பாமே) மாயாமையைப் புரிய

நிலையால் ஈசனானது. அம்மண்ணே ஜீவனை நிலையால், மனதால் மாற்றப்பட்டு, விளையாடு கைப் போல் நடிக்கிறேன். நடிப்பும் விளையாட்டும் சக்தியமல்லவே. மண்ணைத் திருப்பதே சத்தியம் என ஆனந்திப்பது பேராறிவாமே.

ஓ நாமரூப பொருள்களில் அவன் பொருள் (174) என விளையாடுதல் தோஷ குணங்களில்லை.

உடைமை உரிமையோடு கொண்டாடுதல் சொந்தமும் புண்ணியபாவமும் தோஷ குணங்களும் ஜனனமரணமும் உண்டு என்பதே ஸத்தியம்.

③ யாம் மனதோடு இணக்கம், கொண்ட நிலையில் அனேக குணங்களை வைத்துக் கொண்டு காரசாரமாக விளையாடுவோம். யாம் அறிவாக இருந்து கொண்டு ஸத்திய தர்மத்தை வைத்துக் கொண்டு, நம் மாயையை வைத்து விளையாடுவோம். இப்போ இவ்விரண்டையும், நினைவு கொண்ட தன்மையால், செயலற்ற நிலையில் அவ்விரண்டையும் விட்ட நிலையில் யாம் யாமாக சும்மாவே சுகமாக இருக்கிறோம் என உணர்வது பேரறிவாகும்.

④ யாம் ஜீவனுமல்ல! ஈசனும் அல்ல! நாமரூப ஆகாசரூபமும் அல்ல! இவைகளின் ஆதாரமான, மண்ணாகிய பரமே யாம் என, சும்மா சுகமாக, இருக்கும் நிலையே, பேரறிவாகும்.

நாமரூப ஜக ஜீவ
பொருள் தோற்றம் (175)
அனைத்தையும் நாடக
நடிப்பாக கருதினால்
மட்டும் அது விளையாட்
டாக செய்து பார்த்து
ரசிக்கலாம்.
உங்கள் வாழ்க்கையையும்
விளையாட்டு நிகழ்வு அனைத்து
நிகழ்ச்சிகளையும் **கடமை**!
எனக்கருதினால் வினைதொடக்கம். ஜனனமரண முடியாது.

(5) **நாமரூப ஜக ஜீவ**! அனைத்து
தோற்றங்களும் (பொருள்களும்) **மனதிய**! பரமே!
சங்கல்பங்களும்! அவர்கள்
இருப்பும் & இயக்கமும்! எம் நிழலாகிய,
மாயாவே! இவை அனைத்தையும், எம்
விளையாட்டின் நியதிக்கும், சிலந்தி பூச்சியைபோல்
தம்முள் உள்ள பசைபோன்ற நூலை உண்டுபண்ணி
பின் அந்த நூலை, தம்முள்ளேயே ஈர்த்துக் கொள்
வதுபோல்
யாமே! எம்முள் இருந்து தோற்றுவித்து
விளையாடுவோம். விளையாட்டு போதுமென நினைவு
கொண்டு, அனைத்தையும் எம்முள் ஈர்த்துக் கொண்டு,
சஜகாணந்தமாய்! இருக்கிறோம்
எல்லாம் இன்றி
என உணர்வதே பேரறிவாகும். மெய்
அயயாமே! அதுவே இது/மெய்ஞ்ஞானம் **பாபா**

(ஸத்திய வாக்கை) 176

ஸத்தியம் பேசு.
தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

ஸத்தியம் பேசினால், தர்மம் நிலைபெறும்.

"ஸ்ரீ ஸத்குரு திருவடி துணை" "நம்பினோர் கெடுவதில்லை"!

"தெய்வம் மனுஷ்யாணம்" "யத் பாவம் தத் பவதி"!

ஸ்ரீராம், ஜெயராம், ஜெய ஜெயராம், ஓம்"!

"அகம்பிரம்மம், ஜெகம்பிரம்மம், அகமே எல்லாம்"

ஜெகம், பரமும், ஜீவர்களும், ஒன்றாம் இவ்வி!

அன்பும்! அறிவும்! ஸ்ரீபக்தி பக்தியும்! நிறைந்த குழந்தை!

அடங்கி! வாழ்ந்தால், அதுவே உன்
சாதனையாக! மாறி, அச்சாதனையால்,
ஜீவன்முக்தி! யும், பெறுவாய் என வாழ்த்து
கூறி ஆசி வழங்குகிறோம்.

இக்கவியில் 177

வினை! விதி! மனம்! இம்மூன்றும் ஸாமான்ய ஜீவனையும் ஸாமான்ய குருமாரையும் பின்னிப் பிணைக்கலாம்,

ஸத்குரு!

தெய்வங்களால் காணவும், உணரவும் முடியாது.

அம்மா! உன் தபால் கண்டோம்.
அதன் கருத்தை உணர்ந்தோம். அதில் இரண்டொரு கேள்விகள் தோன்றுகிறது. அதற்கு சிறிதளவு, விளக்கம் அவன் தருகிறான்.

கருத்தால் உணர்க. அதன்படி நடக்க அவன் கிருபை! அவஸ்யம் உண்டு. இனி உன் கேள்வியும் பதிலும் காண்க.

(1) உன் கேள்வி:— ஸ்ரீ ஸத்குருவையும்! (ஸாமான்ய குருவல்ல) ஸ்ரீ பகவானையும்! அறிந்தோ? அறியாமலோ! திட்டும் போது, உங்கள் பாபம் பஸ்பமாகிவிடும்.
என்றும்? அறியாமாந்தர்! ஒருவரை ஒருவர் திட்டி யழிக்கும் போது, பாபம் பெருகும்.
என்ற **ஸத்திய வாக்கு!**
உன், சந்தேகமான கேள்வியாவது?

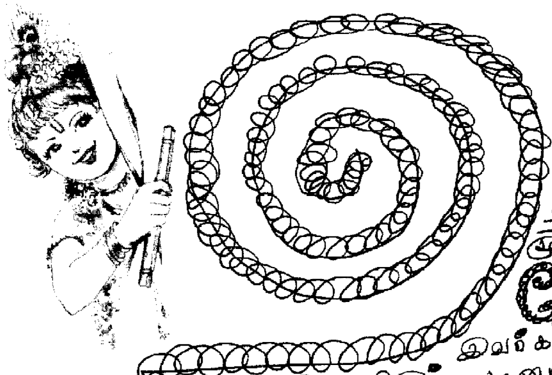

அதேபோல் ஓர் ஸத்குருவையும் எவரும் காணவும், உணரவும் முடியாது. அவர்களின் மகிமை ஜோதி இவர்களை காண ஒட்டாது மறைத்து விடும். மறைக்க வேண்டும். இதுவே விதி நியதி ஆகும்.

(A) ஸ்ரீ ஸத்குருவையும் / ஸ்ரீ பகவானையும் / கிட்டினால், அது அபசாரம் இல்லையா? அது பாபத்தைக் காணவே பெருக்குமே?

(B) உங்கள் ஸத்திய வாக்கின்படி, அப்படி அவ் இருவரையும், நன்கு கிட்டி, நம்முடைய மாயத்தை, போக்கிக் கொள்ள வரம் என்று எண்ணம் வந்துவிடுமே? இதன் விளக்கம் கேளாய்? ஓர் வைத்தியத்தின் பதில் :- இக் கலி யுகத்தில், உன் கேள்வி, மிக மிக, மிகு முக்கியமானதே. ஆனால் ஸத்திய யுகத்திலே, இக் கேள்வி வராது. வரக் கூடாது / வர இயலாது // காரணம் இக் கலியில்;

(A) பக்தி / வியாபாரமாகவும் / விளம்பரமாகவும் / ஆடம்பரமாகவும் இருப்பதால், அப்படி கிட்டுவது,

ஸ்ரீபகவானுடைய ஸத்குருவிடமும் (179)

கண்டிப்பும்!

கண்டிப்பும்!

உண்டு! கொள்ளாலும் இல்லாத தன்மையால், சாமான்யர்களுடைய, போற்றலும்! தூற்றலும்!

அபசாரமே! அதேபோல்,

(B) ஓர் ஸாமான்ய குருவை! திட்டுவதும், அது அபசாரமேயாகும்.

ஸத்திய யுகத்தின்படி — முன்மடங்களில் கூறியுள்ளபடி, அந்த ஏழு! தெய்வங்களும்! அதாவது,

பிரம்மா! நாராயணன்! சிவபெருமான்! இம்மூவரும் வந்ததும் இல்லை! மறைந்ததும் இல்லை! இருப்பு மட்டுமே உண்டு.

விநாயகன்! முருகன்! வரவும்! இருப்பும்! உண்டு. ஆனால் மறைவு இல்லை.

ராமனும்! கண்ணனும்! வரவு! இருப்பு! மறைவு! ஆகிய இம் மூன்றும் உண்டு.

ஆனால்?

ஒருவன் ஸத்திய தர்மத்தோடு வாழ்ந்து காட்டினால், மற்றவன் தோழர்களை! நாசத்தின் நிமித்தம் வாழ்ந்து காட்டினான். அவர்கள் வாழ்க்கையே சாதனையாகும்.

140

அக்கினியால் விழும், காய்ந்த சருகு போல், விழுந்து நாசமாகிவிடும். காரணம், இவ்விருவரும், அறிவு சொரூபமானவர்கள். ஸாமான்ய ஜீவனே மறை வடிவானவன்.

இவ்விருவரும், ராமன் / கண்ணன் சாகிக்க வந்தவர்களேயன்றி, அவர்கள் வாழ வரவில்லை! என்பதே ஸத்தியம்.

ஆகவே, அந்த இவருக்கும் போற்றலும்! தூற்றலும்! அவர்களையும் பாதிக்காது. அப்படி, அறிந்தும், அறியாமலும், செய்தவர்களையும், பாதிக்காது என்பது ஸ்ரீமஹான்களின் வாக்கு. அதேபோல் இவ்விருவரும் சாகஸ! செய்ய வந்தவர்களே! வாழ! வரவில்லை! ஆகவே போற்றலும், தூற்றலும், அவர்களையும் இவர்களையும் பாதிக்காது என்பது ஸத்தியமே. அதே போல்

ஓர் ஸத்குருவானவர் தேவ தெய்வங்களையும், கடந்தவரானவர். ஆகவே அவ்வும் இவ்வும் பாதிக்காது என்பதே ஸத்தியமாகும்.

ஆகவே இரண்டும் (181)
சேருவதில்லை.
சாமானிய ஜீவன்!
பாசம் பகையோடு
இருப்பதால், அறிந்தும்
அறியாமலும், சொல்
செயல் காரிய கர்மாவின்
மோக்ஷமும் தர்மமும்,
இவர்களிடம், ஏற்பவன் சக்தியில், தானே
ஒருவனைப் போல் இட்டிடிக் கொள்கிறது.

உன் வாழ்வும் சாதனையாக கொண்டால் உன்னை போன்றோரையும் மாற்றுவதும் உன்னையும் அவனியம் சாராது என்பதே ஸத்தியம்.

மற்றும், தேவர் ரிஷி தேவதைகளோ!
ஸாமானிய குருமாரையோ, அவ்வாறு செய்தால்,
இருவரும் **நீசகண்டு** பாதிப்படைவர்
என்பது, ஸ்ரீ மஹான்களின் அனுபவமாகும்.
இதன் ரகசியம் என்னவென்றால்?

வாக்கே **அக்கினி** ஆகும்.
அமிர்தம் ,,

மேலே கூறிய, ரிஷி தெய்வங்களும்! ஸ்ரீ ஸத்குருவும்!
அமிர்த ஸ்வரூபமாகும். ஆகவே இவர்கள்,
வாக்கு, அவர்களிடம், அமிர்தமாக மாறி விடுகிறது.
சாமானிய ஜீவர்களும்! சாமானிய குருமாரும்!
தேவ தேவதைகளும்! காவல் தெய்வங்களும்.
அக்கினி ஸ்வரூபமாகும். ஆகவே இவர்கள்
வாக்கு, அவர்களிடம் அக்கினியாக மாறிவிடுகிறது.
என உணரவும்.

மனதை உடையவன் சாமான்ய (1வது)

ஜீவனே!

அவனிடம் வாய் புலம்பல் ஓய்வதில்லை. அவன் சாமான்ய ஜீவனிடம், புலம்பி புலம்பி, வினையை பெருக்கிக் கொள்கிறான். அவதிப்படுகிறான்.

குறிப்பாக, இவைகளின் ஓர் **உண்மை** என்னவென்றால்? ஸ்ரீபகவானும்! ஓர் ஸத்குருவும்! முறையே,

அறிவும்! (ஸ்ரீபகவான்) **பொறுமும்!** (ஸத்குரு)

உடையவர்களாக இருப்பதால், இந்த

மனதின் போற்றலும், தூற்றலும்;

புலம்பல் அங்கு, எட்டுவதில்லை என்பதே ஸத்தியமாகும்.

(2) இரண்டாவது கேள்வி:- இக்கேள்வியானது ஓர் ஸத்குரு, எப்படி வினைகளை ஜீரணிக்கிறார்? என்பது புரிந்ததாகும். அத்வைத உபாசகம்:- அவ்வினைகளைப் பாத்தியப்பட்ட, பிறரது, தாபம் ரூபமாகவும் அவ்வினையை ஜீரணிக்கவாகும்.

அவன்/ (183)

ஸ்ரீபகவானையும், உள்ளபடி உணர முடியாது. அவன் ஓர் ஸத்குருவிடமும்! உண்மையாக அண்டமுடியாது.

பொருள் **மோஹம்** அவன் கண்ணை கட்டி விடுவதால் ஸ்ரீபகவானையும் ஸத்குருவையும் நெருங்குமுன் அவன் வினை, மனம், தடுத்து விடும்.

உன் வினையால் மனம் பின்னைய வாதமும், மனதின் நோவு குணத்தால், வினை வந்து விடுமே, உன் ஸத்குருவே உணர்வார்.

ஓர் உதவாக்கறையின் பகிர்வு – அம்மா!

அதேமட்டும் பொறுப்பாக. கவனிப்பாக.

(A) உன் வினை என்ன? உன் மனம் என்ன? என்பதை, உன் ஸத்குரு ஒருவரே அறிவார்.

(B) உன் வினை & மனம் இவைகளை, அனுசரித்து, இதை எப்படி அழிக்க முடியும் என்பதை,

லோகமாயாவின் துணையுடன்.

யோகமாயா சரிபார்க்கும்

ஸ்ரீபகவானின் துணையுடன், ஸ்ரீஸத்குரு சரிபார்க்கிறார்.

அறிவும்/ பொறிவும் முடியவும்

இங்கு உன் குரு தேவர்/ வெறும் மண்ணே ஆவார்.

அதனைத்து அந்த **பரமே** ஆவார்.

அண்ட சிருஷ்டி யோக மாயாவாகும். பிண்ட சிருஷ்டி போக மாயாவாகும்.

ஓர் ஸக்தியுடன் ஸ்ரீ பகவான்! 184
இணைந்து செயல்படுவதால், அனைத்து காரியங்களும், பிரமம் இல்லாமையும்
பிறர் மனம் பாதிக்கப் படாமையும் ஸ்ரீ பகவானின் **மாயா** கவனித்துக் கொள்கிறது.

ஆகவே அவரால், செயல்பட முடியாது. செயல்பட இயலாது. ஆகவேதான், அவ்விரு மாயாக்களின் **போக &** **யோக** மாயாக்களின் கணக்கின் நியதியில், உன் குருநாதர் தாங்கி இருக்கும் **வாடகை** தாவம் மூலமாகவும், அவ்வினையை அழிக்கலாம்.

உன் உணவு / உடை / மற்றும் பொருள்களின் /
உண்டோ / உடுத்தியோ / கொட்டோ / பார்த்தோ /
உன் **வினைகள்** / அழிக்கலாம்.
அது **பிரம்ம** ரகஸ்யமாகும்.

அல்லது?

உன் தாவ வினையும் / அதை ஒத்து வரும் (அடுத்தவர் மூலமாகவும்) மற்றோர் தாவ வினையையும் போக மாயாவின் ஸ்ரீபகவானின் துணையுடன் சகாயத்தால்,

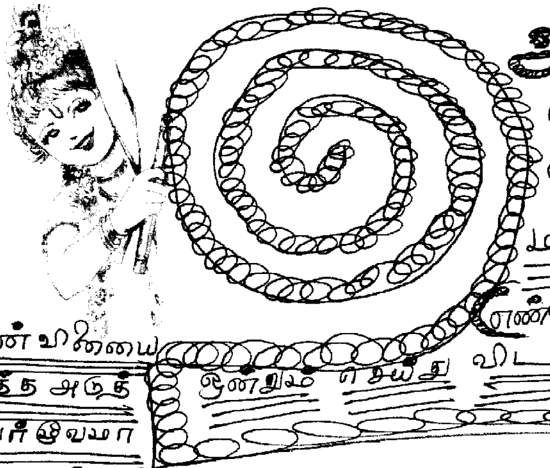

அறிவோம்

பேரறிவோம்! 145

ஒன்றிய சீர் நாணி மை

மனம் / வாக்கு / காயம்

எண்ணம் / சொல் / செயல்

உன் வினையை ஒத்த அருத் தவர் ஓவமா கவும் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது என்பது சத்தியம்.

உன் உணவு / உடை / மற்றும் பொருள்கள் /
உண்மைச் செய்தோ / உருத்தச் செய்தோ /
அதை அனுபவிக்கச் செய்தோ /
உன் வினையை / நீக்க முடியும்.
இது சேவை / ரகசியமானதும்.

இது அவ் விருமாயாக்கனின் வேலையாகும்.
உன் குருதேவர் முடிவல்ல.

அவர் சாட்சி அல்ல / அவர் சர்வசாட்சியே /

அங்கு நீ கொடுத்த, எந்த பொருளையும்
இவருக்கு கொடுப்பார் / இவருக்கு கொடுக்கார் /
இது அவர் இயக்கம் அல்ல / மாயாவின் இயக்கம்.
சில அன்பர்கள் / மனம் பக்குவப்படா தன்மையால்
இப்படி செய்கிறாரே என்று,
குற்றம் குறை / பேசும் / இவைகளால் மலை!
அவ்வினையுறுவர். இதற்கு அவர் பொறுப்பல்ல.
அவர்கள் கர்மமே பொறுப்பாகும்.

உ

186

வேர்/ புகழ்/ பட்டம்/ பதவி/ படிப்பறிவு உடையவர் சாமான்ய குருவே.

அவர்களை புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் இருவகை பாதிப்படைவார்கள். ஸத்குருவின் இருவரும் பாதிப்படையார்.

நாமருபொருள் எடுத்தாலும் கொடுத்தாலும் தெரியும் ஸத்குரு கிருபை! திடமாக இருப்பதால் நம் நம்பிக்கையே! ஸத்தியமானதும்.

3

உன் உண்மையின் உணர்வான வாசகம்:—

அவர் கொடுத்துவிட்டார்

நாம்பெற்றுவிட்டோம்!!

பெற்றுக் கொண்டோம்

இதுவே நம் **பூர்ணமான** நிறைவாகும்

சந்தேக **பேய்மனம்** இதை ஏற்று கொள்ளாது.

இதன் காரணம்?

உன்னுடைய **ஜீவ** கர்த்தத்துவமேயாகும்.

அதாவது நான்! எனது! விடாத பிடிப்பில்.

எனக்கு கிடைக்கவில்லையே! என்றும்,

அவனுக்கு கிடைத்து விட்டதே! என்றும்.

நம்பிக்கை! வரும்போது அது அறிவு. சந்தேகம்! வரும்போது அதுவே மனப் பேய்க்கி! ஆகும்.

சாட்சியாவனே ஸ்ரீபகவான்!
சர்வசாட்சியாவனே
உன் ஸத்குரு! 187
ஆகவே, உன் ஸத்குரு
அனைத்துமாய்! அனை
வருமாய்! இருந்து கொண்டு
உண்டோ! உடுத்தியோ!
கொடுத்தோ! வாங்கியோ!
உன் வினைகள்! அவர் ஜீரணிக்க முடியும்.

எண்ணும் தற்காப்பு சக்தியும்! முன்கவனசக்தியும்!
காரணமாகும்.

அவர் குரு கொடுத்தார்! (கொடுத்துவிட்டார்)
நாம்! பெற்றுக் கொண்டோம் என்றும். பெற்று விட்டோம் என்றும்.

எண்ணும், உறுதி நிச்சய தற்கவனமின்மையே!
காரணம் ஆகும்.
இதன் காரணம் என்ன வென்றால்?

நாமடு! பொருள்கள்! உறவு! சுற்றம்!
இவைகளை அவனகவும்! அவனுடையதாகவும்!
நிச்சயம் பண்ணாமையே காரணம் ஆகும்.

வந்தால் **ஏடு!** போனால் **விடு!! ஏன்?**
எப்படி? எதற்கு? என்ற, எந்த
கேள்வியும் வேண்டாம். நலமே என எண்ணு!
எல்லோரும் நல்லவர்களே! எல்லோரும் நம்மவர்களே!
என எண்ணும் நலம் பெறுவாய்.
இருப்பது ஒன்றே! நடப்பது நலமே!

பாபா.

உ ஓர் ஸத்குரு (144) என்பவர்! உன் நம்பிக்கையின் ஜோதி ஆகும். அவநம்பிக்கை சந்தேகம் அணு அளவு இருந்தாலும் உன் ஸத்குருவை அடைய முடியாது. உன் மன அயர்வு! சோர்வு! இவைகளே மனத்தளர்வை உண்டுபண்ணும் கவனம் தேவை.

ஓ அம்மா!

நம்மை! ஏற்றுக் கொண்டார்! என்றும்,

நாம் பெற்று விட்டோம்! என்றும்,
அவன் ஆகி விட்டோம்! என்றும்,

(குரு) அவர் நமக்கு கொடுத்து விட்டார்! என்றும்,

திட உணர்வோடு முழு நம்பிக்கையோடு,

சந்தேக கலக்க பயமின்றி மன!

அமைதியும்! சாந்தியும்! பெறுவதே,

சாதனையின் முதிர்ச்சி! ஆகும்

இங்கு நம்பிக்கையே நண்பன் ,,
சந்தேகமே பகைவன் ,,

புவா சாயீஸ்!!!

இருப்பது ஒன்றே: நடப்பது நலமே. — பாபா.

ஸத்திய வாக்கு 189

ஸத்தியம் பேசு.
தர்மம் செய்.
நாவை அடக்கு.
கருணையோடு இரு.

“ஸத்தியம் பேசுவது தர்மம் நவில்வதும்”!

“ஸ்ரீ ஸத்குரு திருவடி தீண்” “நம்பினோர் கெடுவதில்லை”!

“தெய்வம் மனுஷ்ய ரூபேண”! “யத் பாவம் தத் பவதி”!

“ஸ்ரீராம், ஜெயராம், ஜெய ஜெய ராம், ஓம்”!

“அகம் பிரம்மம், ஜகம் பிரம்மம், அகமே எல்லாம்”!

“ஜெகம், பரமும், ஜீவர்களும், சிறிதும் இல்லை”!

அன்பும்! அறிவும் பணிவும்
கனிவும்! கருணையும்! இணைந்து,
பக்தி! பக்தியும் சேவையும்! இணைந்து,
ஸ்ரீஸத்குரு! வாக்கியத்தில், பூரண
நம்பிக்கையுடன்! **வைராக்கிய**மும்!
கொண்ட எம்! ஆனந்த குழந்தை!
உன் அடக்கத்திறை **நாம்**

பெற வாழ்த்தி ஆசி வழங்குகிறோம்.

வெகு! 190

தர்மமானது வெகு வெகு சிரேஷ்டமானது ஆகும். அது சந்நியாச தர்மத்திலும், அதீத மானதாகும். இதை அதிவர்ணாஸ்ரம தர்மம் என கூறுவதுண்டு.

ஓம் அன்னையே! உன்

மூன்று கேள்விகள்! அடங்கிய நூலை கண்டோம். அவைகளுக்கு சிறிதளவு விளக்கம் தருகிறோம். ஆழ்ந்த கருத்தை உணர்க.

1) உன் கேள்வி:- அதிதி! ஸத்காரம்! செய்தல் என்றால் என்ன?

ஓரவை மைத்தியத்தின் பதில்:- துறவற!

சந்நியாசிகள்! இருவகைப்படுவர். அவர்கள் யதி! என்றும், அதிதி என்றும். ஸ்ரீமஹான்கள் கூறுவர். யதிசந்நியாசி என்றால் பிராமண சந்நியாசியாகும். அதிதி சந்நியாசி என்றால், மற்றும், அனைவரும் ஆகும். முறைப்படி ஓர் குருவிடம்! சந்நியாசம் பெற்றதே சந்நியாசம். ஆகும். மற்றும் காவி அணிந்தவர்கள் எல்லாம், சந்நியாசி ஆகார். அவர்கள் துறவி! என்னும்.

இப்படி அதிவர்ண ஸ்ரமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் (91)

ஸாதுவை! உலகில் காணுவது வெகு வெகு துர்லபம். ஓர் திடநனியும் இந்த

நூதனவியலிகான் கருமிகான் என ஸ்ரீமஹான்கள் சொல்வர்.

ஸாமியார்?? கேள்விக்குறி ஆவார்கள்.

மற்றும் இவ்வாறு வாசிகளும், துறவியாக போவதுண்டு. அவர்களை ஸாது! எனக்கூறுவதுண்டு.

ஆனால் இக்கலியுகத்தில், சந்நியாசிகளும்! ஸாதுக்களும்! மேலே கூறிய நிலையில், சாமியார்? என்ற, கேள்விக்குறி ஆகிவிட்டனர்.

இவர்கள் அனைவரையும், ஒட்டு மொத்தமாக, அதிதி என்றே கூறுவோம். இவர்களை அன்புடன் வரவேற்று, அவர்களுக்கு ஸ்ரீபாத ஆஸனமும்! ஸ்ரீபாத சேவையும்! செய்து. அவர்கள் ஆனந்தம் அடையும் நிலையில், அன்னபான தேனா! தந்து, உபசாரம் செய்து, அவர்கள் ஆசி பெறுவதே அதிதி ஸத்காரம்! ஆகும் என, ஸ்ரீமஹான் காலி கேள்விமங்கிலைம்.

உணவு & ஜலம் (192)

தந்து, அவர்கள் நிலைக்கேற்றவாறு கொடுத்தும்! அவர்கள் விரும்பும் வஸ்திரம் பொருள்களை கொடுத்தும் உபகாரம் செய்து உபசரித்தலே அதிக பக்தியாம் ஆகும்.

இங்கு ஓர் உண்மையை உணர வேண்டும். இக்கலியுகத்தில் வினையும் மனமும் பின்னிப் பிணைந்து விளையாடுவதால், இச்சாது சந்நியாசிகளில், நல்லவர்! கெட்டவர்! என பார்க்க முடியாது பார்க்க இயலாது போய்விட்டது. ஒரே வழி

இறைவன் உணர்வோடு அடங்கி இருந்தால், அப்படி நமக்காக வருபவர்களை, நாம் கண்டு கொள்ள முடியும். என்பதை விட நம் வினை & மனதின்படி தேவைக்கு சேவை! இவைகளுக்கேற்ப, நம் ஸ்ரீ பகவான் அருமை அருள்வான். அல்லது, அங்கே தீருவான். இதுதான் "ஏழையின் அனுபவம் ஆகும். அவர்களை நாம் தேடி கண்டு, சேவை செய்வது என்பது இக்கலியுக இயலாத காரியம் ஆகும். காரணம்,

குடும்பத்திற்கு 193

தேவையை விட
அதிகம் சேகரித்
தாலும், சேமித்தாலும்
அது **காம** கிரியை
என சொல்லப்படும்
அதாவது மோகத்தால் ஆசை
வசப்பட்டு நாம் விரும்பியே
தொடரும்

அவர்களின்
வினைவாக
இவைகளின்

ஓர் **மாற்றத்தை** நம்மை
ஏமாற்றிவிடும்! நம்முடைய
பரிகாரம் சரணாகதியிலும் சர்வாரம்பத்தை
வருவது வரும்! விலகுவது தானே விலகும்!
இங்கு **ரக்கம்** வேண்டும் **வேகம்** வேண்டாம்
(ஆக்ரோ, அவசரம்)

(2) உள் கேள்வி:— காமக் கிரியை என்றால்
என்ன? அதை சேகரிக்கும் விதம் என்ன?

ஓர் ஞானியின் பதில்:— காமக் கிரியை என்றால்,
லௌகீக/ தெய்வீக/ வேலை சேவையின்/
சேகரிப்பதாகும்.
பொருள் ஆகும்
(A) குடும்பத்திற்கு, தேவையான பொருள்

தேவைக்கு அதிகமான, பொருளை தேடுவதும்,
சேமிப்பதும் கூடாது இது பேராசை என
சொல்வதால், இது தர்ம நெருக்கம் ஆகும்.

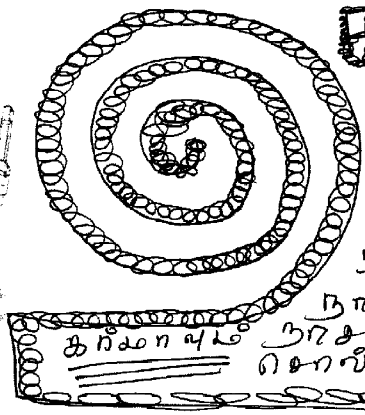

கர்மாவை! பெருக்குவதும் பிச்சையால் (194) பொருள் ஈட்டுவதால் நஷ்டமான எனும் நாசமாவதை நம் கர்மாவும் நாசமாகும் என ஞானிகள் சொல்வர்.

(B) முன் ஜென்ம பிராப்தியால், அதிதி ஸதி காரிய நிமித்தமாயும்! யோகிகள்! யாகங்கள் நிமித்தமாகவும் தேவையான அளவு பிட்சையாக ஏற்றலும் சேகரித்தலும் பிட்சையாக போட்டாலும்! நன்மையை பயக்கும். பிட்சையாக ஏற்றலும் நான்/எனதை! நீக்கிச் செய்வது தர்மமாகுமாம். அப்படி நான் எனதை! நீக்காமல் வாங்கிடுதலும் கொடுத்தலும் அவைகள் நீங்கண்டு, புண்ணிய பாபமாக மாறி, கர்மாவையும் பெருக்கி, இன்னா மறைக்கும்/அவஸியம் கொடுக்கும். ஸ்ரீபகவான் நாமாவோடு கொடுத்தாலும் வாங்கினாலும். அப்பொழுதும் மாயா தாம் நீக்கி கொள்ளும் மனம் பிக்ஷை இதை ஸத்தியம்.

ஸ்ரீபாத சேவையோ!

ஸ்ரீபாத ஆராதனையோ! 195

ஸ்ரீபாதுகா ஆராதனையோ!

இவை அனைத்திலும்

ஒரே மந்திரம்!

ஸ்ரீபாதம் நீயே!

என்ற ஒன்றே மூலமும் முடிவும் ஆகும்.

(ஐ)

உன் கேள்வி:- திருவடி ஆராதனை செய்யும் முறை என்ன?

ஓர் உதயாக்கரையின் பதிவு:- இது ஆழமான கேள்வியாகும். கவனம் தேவை.

இதை **பாதம்!** என்றும் **பாதுகை!** என்றும் இரண்டாக, ஸ்ரீமஹான்கள் பிரித்தார்கள்.

(A) **ஸ்ரீபாத!** ஆராதனை! என்றும், **ஸ்ரீபாத!** சேவை என்றும் இரண்டாக பிரிக்கலாம்.

(B) **ஸ்ரீபாதுகா!** ஆராதனையே தவிர, சேவை இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

(A) ஸ்ரீபாத ஆராதனை:- இது ஸ்ரீமஹான்களுக்கோ, குருதேவருக்கோ, செய்யும் ஸ்ரீபாத ஆராதனை ஆகும்.

இன்றைய கலியுக ஸ்ரீமஹான்களும்/ஸ்ரீ குருமார்களும் ஸ்ரீபாத ஆராதனைக்கென்று **கட்டணம்!** வசூல் விதித்து செய்யப்படுகிறது. இதை சொல்வது என்றால்?

ஸ்ரீபாதுகையை வைத்திருப்பவர்கள். ஸ்ரீபாதுகை தெரியும் திசையில் கண்ணாடி பெட்டியில் உள்ளே ஓர் வஸ்திரம் போட்டு வைத்திருக்க வேண்டும். தினமும் ஒரு முறையாவது கற்பூர ஆரத்தி செய்யவேண்டும்.

196

பணம் ஆசையாலே **ஸ்ரீபாத** ஆசையாக்கு

இங்கு குருதேவரோ! ஸ்ரீமஹான்களோ! இம் மாத ஆசையை! ஏற்றுக் கொள்வது என்றும். **அது** ஆகிய! **அவன்** நம் மனச்சிலிர்ந்து அறிந்து, கருணையாக கொடுப்பதாகும். இங்கு நாம் பலவந்தப்படுத்தி (விரும்பிக் கேட்டு) செய்வதாகாது. இங்கு **ஏக்கம்!** உன் **மனம்!** வசம்!

நடைபெறுவது, நம் விதிமனம்! அறிந்து **தேவை!** என்றும், அதுவாகிய அவன் கருணையின்றி இயல் நிகழ்த்தி வைக்கும். இதைப் போலவே **ஸ்ரீபாதசேவையும்!** முன் சொன்ன நிலை அறிந்த தான் (விதிமனம்) அவர்கள் தர முடியும்! நாமும் பெற முடியும். கிடைக்கவில்லையென்று சந்தேகம்! காங்கம்! கலக்கம்! பயம்! தேவையில்லை. நம்பிக்கையே நண்பன். சந்தேகமே உன் எதிரி.

இ

197

புஷ்ப ஹோமா!

திருநாதியோ!

பாதுகையாம் மேல்

போடாமல் படாமல்

கண்ணாடி பெட்டியாம் மேல்

போடுவது மிகவும் நல்லது.

ஸ்ரீபாதுகாபூஜை!

ஸ்ரீபாதுகை! என்றவே, உன்னை அரவணைத்து

பாதுகாக்கப்பட்ட கை! எனப் பொருள் படும்.

அதுவும் விசேஷம்! அறிந்துதான்

கொடுக்கப்படுகிறது. இங்கே ஏக்கம் வேண்டும்.

வேகம் வேண்டாம். இங்கு ஸ்ரீபாதுகையை!

வைத்திருப்பவர்கள் நீ! கண்டு அதிரகசியமாக

வைத்திருக்க வேண்டும்.

இதற்கு அபிஷேகம்! ஆராதனை! நிவேதனம்! வேண்டாம்

புஷ்பம் துளசி! இவைகள் கண்ணாடி பெட்டியின்

மேலே போட்டு, கற்பூர ஆரத்தி மட்டும் தினமும்

செய்தால் போதும். நடப்பது நல்லதே!!

இருப்பது ஒன்றே! அதுசிவமே!

எல்லாம் ஒன்றே!

அதுயாதோ! யாதோ அது! அதுவே நீ! இது சத்தியம்.

பாபா.

அன்பின் குடில்
எல்லாம் நீ!
Abode of Love
You Are Everything!